

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„NICOLAE MILESCU SPĂȚĂRUL” VASLUI

Ion Gh. Pricop,
scriitor al satului românesc

Caiet biobibliografic realizat de
Liliana Moga

Vaslui, 2024

Seria *PERSONALITĂȚI VASLUIENE* - Aniversări; nr. 18

Documentare, culegere computerizată și tehnoredactare:

Liliana Moga

Lectura: Alina Tanasă

Director editorial: Voicu Gelu Bichineț

Editat și tipărit la Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui

ARGUMENT

Universul sătesc tradițional a fost dintotdeauna un izvor de inspirație pentru scriitorii care au dorit să teaurizeze valori inestimabile pe care să le transmită generațiilor viitoare.

Unul dintre aceștia este și Ion Gheorghe Pricop care, știutor al vieții rurale, a surprins frumusețea și naturalitatea acesteia în creațiile sale.

Activitatea de scriitor și animator cultural a profesorului Ion Gheorghe Pricop este evidențiată în prezenta lucrare prin capitolul consacrat vieții (cu date biografice ale înaintașilor pentru a arăta statornică legătură a familiei scriitorului cu glia strămoșească) și prin cel dedicat operei (activitatea literară și publicistică, cuprinzând volume publicate, articole, studii, poezii și povestiri apărute în reviste și cărți, prietenii literare, dialoguri amicale, referințe critice, aprecieri critice).

Prețuirea celor apropiați și a celor care l-au cunoscut, mai mult sau mai puțin, se reflectă în capitolul *In Memoriam*.

Ultima parte cuprinde volumele existente în colecțiile Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui.

Propunem cititorilor să descopere un scriitor discret, dezinteresat de ierarhii ale istoriei literare, care rămâne în amintirea prietenilor și a cunoscuților drept cel care a strâns

întâmplări din lumea satului și le-a transformat, cu har, în literatură românească de valoare.

Cu cât îl citim mai mult, cu atât mai mare este bucuria descoperirii unui „prozator care descalecă din confortabila brișcă a narațiunii pentru a purcede *per pedis* prin hățișul liric. O face cu dezinvoltura unui maestru cărunt, școlit la abatoarele de cuvinte ale lui Arghezi sau Villon...”. (Valentin Talpalaru)

Lucrarea este un omagiu adus de biblioteca noastră scriitorului Ion Gheorghe Pricop, care ar fi împlinit anul acesta, pe 15 aprilie 2024, 80 de ani.

Liliana MOGA,
bibliotecar, Compartimentul Informare bibliografică

REPERE BIOGRAFICE

Novaci, sat vechi răzășesc din ținutul Fălciu, este atestat în documente domnești din Moldova secolului al XVII-lea, mai precis într-un document din 3 iunie 1622, „când domnul Moldovei, Ștefan Tomșa, dăruiește acest sat boierilor Ionașco Cehan și Duca stolnicul pentru <<dreaptă și credincioasă slujbă către noi>>”(Novaci și Duda, Adrian Butnaru. Iași, PIM, 2007, p. 76). Cu timpul, țăranii își pierd pământurile, iar localitatea devine proprietate a unui șir de stăpâni, printre care și domni, până la început de secol 19, când este cedată de Curtea Domnească Mănăstirii Frumoasa din Iași, apoi celei din Fâstâci.

1825 – Alexandru, primul din familia Pricop rămas în memoria urmașilor, ajunge vornic al localității Novaci-Duda.

1878 – La sfârșit de vară, în august, se naște Ieremia, strănepot al primului venit în localitate de la moșia vecină, Epureni, în calitate de bejenar, pe la începutul secolului al XIX-lea.

1882 – În mai, se naște Elena, fiica lui Ioan Vârlan, și el urmaș al uneia dintre primele familii statornicite în sat. Pentru îndestularea familiilor, Pricopeștii și Vârlăneștii lucrează pământuri arendate, apoi primite în urma Reformei agrare a

domnitorului Cuza Vodă de la 1864. Mai târziu, sunt împrumutate cu pământ ca recompensă din partea statului pentru participarea bărbaților în războaie ori au posibilitatea de a-și cumpăra terenuri. Primele generații ale celor două familii sunt oameni simpli, neștiutori de carte, prima școală din localitate înființându-se abia la sfârșitul anilor '90 ai secolului al XIX-lea.

1900 – Ieremia se căsătorește cu Elena, primind de la socrul său cinci hectare de pământ în vatra satului, cumpărate de la oameni din Cozia, județul Iași, care fuseseră împrumutate din moșia Mănăstirii Fâstâci pe la 1864. Cei doi au avut opt copii, dintre care supraviețuiesc șase: trei băieți și trei fete.

1914 – Se naște Gheorghe, tatăl scriitorului, fiind ultimul dintre cei șase copii rămași în viață.

1918 – Se naște Elena, mama scriitorului, al cincilea dintre cei doisprezece ai familiei lui Nicolae Pârvan, dintre care zece supraviețuiesc.

1934 – Gheorghe Pricop se căsătorește cu Elena Pârvan, primind din partea celor două familii câte un hectar de pământ și casa părintească. Au șapte copii, dintre care supraviețuiesc doar cinci.

1938-1945 – Tatăl scriitorului este chemat sub arme, pe frontul de răsărit sau concentrat, venind rareori pe acasă.

1944 – Pe 15 aprilie, în plin război, se naște Ion Pricop în satul Novaci, comuna Duda, plasa Mihail Kogălniceanu, județul Fălciu (astăzi satul Duda, comuna Duda-Epureni, județul Vaslui), în familia lui Gheorghe și a Elenei Pricop (născută Pârvan), săteni agricultori. Este al treilea din cei cinci copii: Maria (1935), Valeriu (1939), Frăsina (1946), Emilia (1949).

1946 – Gheorghe Pricop intră în rândurile partidului comunist, ceea ce duce la deznădejdea familiei.

1947-1950 – Petrece primii ani ai copilăriei în lipsuri materiale din cauza cumplitei secete și a războiului care abia a trecut.

1951-1955 – Urmează școala primară. Este atras către învățatură și cititul cărților din modesta bibliotecă a școlii datorită învățătorului Vasile Pamfil și a soției sale Eliza.

1955-1957 – Întreține cursurile deoarece școala din sat nu are și cursuri gimnaziale (V-VII); rămâne acasă să își ajute părinții, alături de frați, la muncile câmpului.

1957 – La Școala generală din satul Duda se înființează cursuri gimnaziale în urma unei analize efectuate de Secția Raională de Învățământ Huși; astfel, Ion Pricop (Nică, cum este

strigat de apropiați) se întoarce pe băncile școlii, în clasa a V-a, dedicându-se definitiv învățaturii.

1958-1960 – Începe să citească din ce în ce mai mult din literatura română și universală (Coșbuc, Creangă, Eminescu, Sadoveanu, Turgheniev, Jules Verne ș.a.); creează primele epigrame în calitate de redactor al gazetei de perete a clasei.

1960-1964 – Urmează cursurile Liceului „Cuza Vodă” din Huși; cu multă voință și efort își depășește condiția devenind primul licean din satul natal. Pe lângă pasiunea pentru limba și literatura română, este atras și de chimie, geografie, istorie. Scrie poezii de dragoste, poezii cu conținut social, urături de Anul Nou pentru cei mici, texte pentru montaje și brigăzi artistice solicitate de Căminul Cultural al comunei.

Îl cunoaște pe Ion Alexandru Angheluș, poetul care îl va introduce în Cenaclul literar „Mihai Eminescu” al Casei de Cultură din Huși; personalitatea profesorului și a promotorului în câmpul creației îl va marca toată viața.

1963 – Debutază publicistic la ziarul „Flacăra Iașului” cu o poezie patriotică. Colaborează la postul de radio local cu reportaje pe teme diverse. Începe să scrie și proză; citește, în cadrul cenaclului, un text inspirat din lumea satului.

1964 – Termină studiile liceale în iunie, iar în toamnă devine student al Facultății de Filologie din cadrul Universității „Al.I. Cuza” din Iași. O cunoaște pe Elena Ploaie din Pâhnești, Arsura.

1964-1969 – Urmează cursurile unor eminente cadre didactice, între care se remarcă Elvira Sorohan, Constantin Ciopraga, Al. Dima, D. Agavriloaie, I. Constantinescu. Își încheie studiile universitare cu o lucrare despre activitatea scriitorului Victor Ion Popa. Este primul sătean care termină liceul, primul absolvent de facultate și primul scriitor al satului Novaci. Este interesat de viața literară a orașului universitar, frecventând cu sârguință trei cenacluri literare, dar nu îndrăznește să citească din creația sa de teama unui eșec. În primii ani de studii participă la Cenaclul „Nicolae Labiș” al Facultății de Filologie, condus de Nicolae Crețu, un bun teoretician al poeziei, pe atunci asistent universitar. Apoi frecventează Cenaclul „Mihai Eminescu” al Casei de Cultură a Tineretului și Studenților, de lângă *Fundație*, iar către sfârșitul perioadei ieșene participă la ședințele Cenaclului „Junimea”, care tocmai se reînființase.

1965 – În luna februarie se căsătorește cu Elena, profesoară de limba română. În vară se naște Dan, primul copil al familiei Ion și Elena Pricop.

1968 – Este inclus cu versuri în antologia *Pământ iubit*, editată de Casa Creației Populare Vaslui. Moare bunicul Ieremia la vârsta de 90 de ani.

1969 – Scrie proză scurtă pentru un eventual debut în cenaclurile literare ieșene.

Pe 1 septembrie, își începe cariera didactică primind repartiție ministerială pentru catedra de limba și literatura română a Școlii Generale din Duda.

1970 – Este numit director al Școlii Generale din Duda, funcție pe care o va avea în două mandate: 1970-1980; 1984-1989; se naște Adina, al doilea copil.

1970-1972 – Reia activitatea literară din cadrul cenaclului hușean condus de poetul Ion Alexandru Angheluș.

1970-1976 – Răspunde de activitatea culturală, în calitate de director, a Căminului Cultural din Duda, unitate de cultură fruntașă pe județ, Ion Gheorghe Pricop fiind un pasionat animator cultural încă de pe vremea când era licean.

1971 – Debutează ca prozator cu povestirea *Caii apelor* în revista studețească ieșeană „Alma mater” în urma participării la activitatea literară în cadrul cenaclurilor ieșene.

Înființează un cenaclu la Duda, primul cenaclu sătesc din județ și printre primele din țară, în care adună amatori de creație artistică din comună și din satele din jur. La ceremonia de deschidere participă importanți scriitori ieșeni și vasluieni: Mircea Radu Iacoban, Ioanid Romanescu, Corneliu Sturzu, N. Turtureanu, Horia Zilieru, Ion Alexandru Angheluș, Ion Iancu Lefter ș.a. În cadrul cenaclului se formează viitori scriitori, printre care poetul-țăran Ion Bîrcă, Marcel Vârlan, Valentin Furtună. Scrie piesele de teatru *N-ați văzut un șofer?* și *Fiica satului* pentru activitățile culturale din sat.

1973 – Din februarie până în septembrie îndeplinește serviciul militar la Școala de Ofițeri în rezervă din Bacău.

1973-1978 – Colaborează cu interpretul și compozitorul de muzică folk Valeriu Penișoară. Au creat împreună 13 cântece: „Strigați-mă pe nume”, „N-au căzut pe luncă stele...”, „Cuvântul lui Ion Roată la Divan”, „Perseverență” (ulterior, „Căluțul”), „Povestea eroilor” („Bătălia de la Vaslui”), „Ană Doamnă”, „Ce darnic e mărul!”, „Colo jos, la marea mare...” ș.a.

Cantautorul participă cu câteva piese pe versurile lui Ion Gheorghe Pricop la manifestările Cenaclului „Flacăra”, condus de poetul Adrian Păunescu. Melodia „Cuvântul lui Ion Roată la Divan” devine una dintre preferatele publicului, clasându-se pe locul zece la sfârșitul anului 1976.

Textierul Ion Gheorghe Pricop este invitat la București la a patra ediție a concertelor Cenaclului „Flacăra”, unde îl cunoaște pe poetul Adrian Păunescu care îi acordă un premiu de colaborare. Aici îl cunoaște pe marii interpreți ai momentului: Nicu Alifantis, Florian Pittiș, Doru Stănculescu, Valeriu Sterian, Mircea Vintilă, cât și pe actorii recitatori Eugen Cristea și Mihai Stan.

1974 – Valeriu Penișoară apelează la poetul Ion Gheorghe Pricop să îi compună versuri pentru un repertoriu deoarece este cooptat într-o formație care să participe la o serie de spectacole organizate de directorul Casei de Cultură din Huși, renumitul animator cultural Emilian Pascal, în oraș și în localitățile dimprejur. Poetul îi înmânează un text („Căluțul”, piesă de debut absolut a lui Valeriu Penișoară, intrat în repertoriul permanent în Cenaclul „Flacăra”) pe care voia să îl dea unui compozitor în vederea realizării unui imn al școlii.

În mai, moare tatăl scriitorului.

1975 – Pe 24 ianuarie este difuzat la Radio Iași, în emisiunea dedicată Unirii, cântecul „Cuvântul lui Ion Roată la Divan”, interpretat de Valeriu Penișoară.

1976 – Este premiat de revista „Flacăra” (București) pentru texte poetice prezentate la cenaclul omonim de cântărețului de muzică folk Valeriu Penișoară.

1977 – Publică povestirea *Împușcătura de la miezul nopții* în revista „Convorbiri literare”. Susține examenul de gradul didactic II în învățământ. La Concursul național „Antena vă aparține”, prezentat pe unicul post național de televiziune, melodia „Ană Doamnă”, interpretată cu măiestrie de Valeriu Penișoară, primește nota 10 astfel că județul Vaslui ajunge pe primul loc pe țară.

1978 – La Suceava, „Ană Doamnă” se situează printre primele trei locuri în faza finală a concursului.

1978-1980 – Publică versuri în cotidianul local „Vremea nouă”.

1979 – Creează versurile pentru cântecul „Ce darnic e mărul!” (prima variantă special pentru Festivalul „Cântarea României”) care este inclus în montajul literar-artistic al echipei Căminului Cultural din satul Duda, condusă de Valeriu Penișoară, pentru faza zonală desfășurată la Focșani în vară. A

doua variantă este cântată doar în cadrul Cenaclului „Nicolae Labiș” din Duda.

1980 – Debutază editorial cu placheta de versuri *Nesomnul patriei* în colecția „Zidiri” a Comitetului de Cultură Vaslui. Poetul Ioanid Romanescu îi publică textul *Vara mutului* în revista „Convorbiri literare”, nr. 2/ februarie. Monica Lovinescu, critic literar, comentează textul la postul Europa liberă, fapt ce alertează Securitatea. După zece ani în funcția de director, este „rocat” ca individ ce „fluierase în biserică”. Se gândește tot mai intens la o adevărată carieră ca scriitor, mai ales că este încurajat, de la revista „Luceafărul”, de renumitul scriitor Fănuș Neagu care, vădit impresionat de creațiile sale, îi dă un răspuns încurajator la *Poșta redacției*: „Literatura pe care o scrii are parfum de *Zghihară de Huși* și de aerul tare al înălțimilor carpatine”.

Îi sunt publicate povestirile *Mistrețul* (în revista „Ateneu” din Bacău), *Vidreanca* și *Seceta* (în revista „Convorbiri literare”). Depune manuscrisul volumului *Corăbii în septembrie* la Editura Junimea din Iași.

1983 – Obține gradul I în învățământ după susținerea lucrării *Modelarea caracterului uman prin studiul artei și literaturii*.

1984 – Are loc debutul editorial în proză cu volumul de povestiri *Corăbii în septembrie*, în urma concursului de debut în volum al Editurii Junimea din Iași, volumul fiind premiat și de revista „Cronica”. Despre carte scriu criticii literari Ion Alex. Angheluș, N. Barbu, Theodor Codreanu, Al. Dobrescu, Cristian Livescu.

1985 – Îi sunt publicate povestirile *Împușcătura de la miezul nopții* (în „Convorbiri literare”, nr. 1) și *Piatra iepurelui* (în „Ateneu”, nr. 2/februarie).

1986 – Trimite manuscrisul volumului *Călărețul de os* la Editura Cartea Românească. Pe 19 iulie încetează din viață poetul Ion Alex. Angheluș.

1987-1988 – Desfășoară o bogată activitate pe plan profesional și obștesc. Este urmărit de Securitate care îi deschisese dosar încă de la începutul anilor '70 când a citit, la o întâlnire de cenaclu, niște povestiri în care „se lega” de milițieni, instructori de partid și președinți de colectivă. Îi este publicat articolul *Spații ale civilizației contemporane* în revista „Luceafărul”, nr. 18/1988 și poezia *Destin* în „România literară”, nr. 16/1988.

1989 – În iunie este destituit din funcția de director de școală fiind considerat persoană „periculoasă” pentru societate,

ca urmare a unui raport al Securității înaintat biroului județean de partid. În noiembrie îi este publicată povestirea *Hotărârea* în revista „Convorbiri literare”, nr. 11. Are loc Revoluția din decembrie.

1990 – Are colaborări la ziarul local „Vocea Hușului”. Continuă demersurile în vederea publicării volumului *Călărețul de os* la Editura Cartea Românească.

1991 – În luna mai îi este publicat volumul *Călărețul de os* care nu este remarcat din cauza climatului ostil culturii. Despre volum scriu Theodor Codreanu și George Bălăiță (cronicar al revistei „Arc” din București).

1992-1994 – Cunoaște și leagă prietenii cu scriitori basarabeni (Leo Butnaru, Mihai Cimpoi, Nicolae Dabija, Valeriu Matei, Grigore Vieru, Gheorghe Vodă) în călătoriile sale literare la Chișinău alături de Lina și Theodor Codreanu.

1994-1996 – Lucrează la un nou roman: *La coada cometei*. Publică poezie, proză, articole meodico-didactice la revistele „Ethos” și „Porto-Franco, iar la cotidianul „Jurnalul de Vaslui”, articole de fond pe teme social-politice.

1996 – Devine membru al Societății literare „C. Negri” din Galați.

1997 – Publică romanul *La coada cometei* despre care scriu Theodor Codreanu, Marcel Crihană, Daniel Dragomirescu. La Chișinău, revista „Glasul națiunii” îi publică povestirea *Sub cerul liber*.

1997-2001 – Participarea la acțiunea de refacere a proprietății locuitorilor, în calitate de responsabil în comisia de aplicare a Legii Fondului funciar pentru satul Duda, și îndeplinirea funcției de director coordonator al școlilor din comună îi ocupă mult din timpul pe care l-ar fi petrecut la masa de scris. Implicarea în acțiunea de împrumut a țăranilor îl ajută să-și ia o povară de pe suflet, amintindu-și că tatăl său a participat la acțiunea de desproprietărire a acestora prin anii 1958-1960. Consideră că face o faptă deosebită, aceea de reparare a ceea ce au stricat înaintașii săi.

Izbuțește să termine volumul *Cartea de bronz* la care renunță în favoarea primelor texte dintr-un nou volum, *Balada vârstelor*.

1998 – Participă la „Toamna culturală hușeană”, ediția a XXXI-a, în juriul Concursului de poezie „Ion Alexandru Angheluș” alături de poeții Cristian Simionescu, Eugenia Faraon și criticul literar Theodor Codreanu. La amplul eveniment participă și poetul Adrian Păunescu care își lansează cele mai

recente volume de poezie, *Infracțiunea de a fi și Tragedie națională*, iar Andrei Păunescu, *Supraviețuirea lui Adrian Păunescu*.

1999 – În toamnă, Adina pleacă, prin căsătorie, în Israel.

2001 – Pe 15 aprilie devine membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Iași. Se naște Dania, prima nepoată, în Israel.

2002 – Demisionează din funcția de director coordonator, consacându-și timpul unui nou volum de poezie. Publică eseu *Odiseea pământurilor* în revista „Prutul” din Huși. Se naște cea de-a doua nepoată, Iasmina, la Iași. Scrie versurile pentru cântecele „Nu mă scoate popă-n drum”, „Din corinde, din corinde” și „Lume curată”; piesele nu sunt interpretate întrucât s-a renunțat la emisiunea de la Radio Iași pentru care fuseseră pregătite.

2003 – Face o călătorie în Israel, în urma căreia își notează într-un *Jurnal* sentimentele pe care le trăiește la vederea unor locuri noi și a unor culturi diverse.

2004 – Se naște cea de-a treia nepoată, Alexia-Andreea, în februarie, la București. Îi este publicat, în noiembrie, volumul *Balada vârstelor*, cu o prefață de Theodor Codreanu, la Editura Cartea Românească din București, pe care îl lansează la Huși,

Bârlad și Iași. Despre volum mai scriu Viorel Dinescu, Cristian Livescu, Emilian Marcu și Valentin Talpalaru.

2004-2006 – Publică versuri, proză, articole de critică literară în revistele: „Convorbiri literare”, „Dacia literară”, „Poezia”, „Adevărul literar din Vaslui”; în septembrie termină volumul *Caligramele destinului* care este publicat la Editura Timpul din Iași, dedicându-l celor trei nepoate.

2008 – În luna martie îi apare povestirea *Revelații rustice* în revista „Pro Saeculum”, nr. 2(46). După aproape patru decenii de activitate didactică la Școala Gimnazială din satul Duda, se pensionează. După o muncă intensă, volumul *Terapiile invocației* vede lumina tiparului la Editura Timpul din Iași; cartea este dedicată celor trei Elene din viața sa: bunica, mama și soția.

2009-2011 – Rămâne pe tărâmul poeziei, creând un nou volum - *Confortul inorogului*, tipărit la Editura Dacia din Cluj-Napoca.

2012-2014 – Continuă să publice la revistele „Convorbiri literare”, „Pro Saeculum”, „Est”. Începe să lucreze la un nou roman, *Paradigmele deșertului*, care va fi publicat în trei volume. Pe 15 aprilie este sărbătorit de prietenii scriitori la împlinirea vârstei de 70 de ani.

2015 – Pe 15 august are loc, în comuna natală, lansarea romanului *Paradigma deșertului*. Primește titlul de „Cetățean de Onoare” al comunei Duda Epureni, iar Școala Gimnazială îi va purta numele începând din luna august. Pe 31 octombrie, lansează romanul și la Biblioteca Municipală „Mihai Ralea” din Huși alături de scriitorii Petru Ioan cu *Theodor Codreanu sau izbânda criticii totale* și Lina Codreanu cu *Proprietarii de amintiri*.

2016 – Participă la un nou proiect literar – revista de cultură „LITER-CLUB”.

Obține Premiul Reprezentanței Scriitorilor Vasluieni al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Iași, pentru romanul *Paradigma deșertului*. Se stinge din viață mama scriitorului, Elena, la venerabila vârstă de 98 de ani.

2017 – Participă, pe 25 februarie, la Biblioteca Municipală „Mihai Ralea” din Huși la lansările de carte și publicații: Theodor Codreanu, *Fragmente despre Eminescu*, Iași, Junimea, 2017; Gheorghe Chiper, *Târgul trăsniților* (ediția a II-a, îngrijită și reeditată de Lina Codreanu), Iași, Alfa, 2017; revista „Liter-Club”, nr. 1(5)/2017. Au loc prezentări și dezbateri la care participă Livia Andrei, Petruș Andrei, Lina Codreanu,

Theodor Codreanu, Petru Ioan, Teodor Pracsiu; jubileu aniversar „Prof. Petru Ioan – 70”.

Pe 19 aprilie participă la Jubileul omagial „Logicianul Petru Ioan – 70” în Sala Senatului, Universitatea „Al.I. Cuza” din Iași, alături de Petruș Andrei, Lina Codreanu, Theodor Codreanu, Petru Dumitrescu, Nicu Gavriluță, Conțiu Șoitu, academician Constantin Toma, Vasile Țapoc (Chișinău) ș.a.

La Casa Codreanu din Huși, pe 17 iunie, se desfășoară ediția I a Cenaclului literar tematic „La cireșe!” la care scriitorii Petruș Andrei, Daniela Oatu și Teodor Pracsiu citesc din creațiile lor.

Pe 13 august, la Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” din Vaslui are loc lansarea cărții *Fantasmele versului rău* de Daniela Oatu, la care participă cu prezentări alături de Petruș Andrei, Laurențiu Chiriac, Adi Cristi, Gruia Novac, Cassian Maria Spiridon (președintele Filialei USR Iași). Lansează, pe 15 august, ediția a II-a a volumului *Cânta la Duda o chitară*. Subtitlu: *Prin viață, muzică și poezie... cu Valeriu Penișoară* (Iași, Editura „Ștefan Lupașcu”, 2017), omagiindu-l pe cantautorul Valeriu Penișoară, în cadrul Zilelor Satului Duda-Epureni.

2018 – Întâlnirea membrilor Cenaclului literar tematic „La cireșe!”, ediția a II-a, pe 9 iunie.

Pe 15 august, în cadrul Zilelor Satului Duda-Epureni, lansează volumul de poezii *Elegii albastre*, Bârlad, Editura Sfera, 2018; participă la Simpozionul dedicat Centenarului „Marii Uniri” – *Istoria satului în decurs de un veac*. Participă Livia Andrei, Petruș Andrei, Costin Clit, Lina Codreanu, Theodor Codreanu, Dumitru V. Marin, cadre didactice ș.a.

Se stinge din viață pe 14 noiembrie în urma unui necruțător atac de cord.

ACTIVITATE LITERARĂ ȘI PUBLICISTICĂ
(bibliografie selectivă)

Volume publicate:

- ◆ *Nesomnul patriei* (versuri). Comitetul de Cultură Vaslui, 1980;
- ◆ *Corăbii în septembrie* (povestiri). Iași, Editura Junimea, 1984;
- ◆ *Călărețul de os* (povestiri). București, Editura Cartea Românească, 1991;
- ◆ *La coada cometei* (roman). Galați, Editura Porto-Franco, 1997;
- ◆ *Balada vârstelor* (versuri). București, Editura Cartea Românească, 2004;
- ◆ *Caligramele destinului: A doua carte a lui Iov* (versuri). Iași, Editura Timpul, 2006;
- ◆ *Terapiile invocației* (versuri). Iași, Editura Timpul, 2008;
- ◆ *Confortul inorogului* (versuri). Cluj-Napoca, Editura Dacia XXI, 2011;

◆ *Paradigma deșertului* (trilogie romanescă). Iași, Editura Timpul, 2015: vol. I – *Vremea moliilor*, vol. II - *Roșu și galben*, vol. III – *Vânătoare cu suspans*;

◆ *Cartea celor cinci semne...* (versuri). Iași, Editura Timpul, 2016;

◆ *Cânta la Duda o chitară: Prin viață, muzică și poezie... cu Valeriu Penișoară* (roman biografic). Iași, Editura Timpul, 2016; ediția a II-a, Iași, Editura „Ștefan Lupașcu”, 2017;

◆ *Elegii albastre* (versuri). Bârlad, Editura Sfera, 2018.

Au rămas neterminate sau nepublicate:

◆ *Cartea de bronz* (proză scurtă);

◆ *Urme pe ceață. Certitudinea critică – o fată „morgană”?* (publicistică);

◆ *Cronici de izvoriu: poezii și proză* (florilegiu istorico-critic).

Ediții îngrijite:

- ◆ *Din os de Prometeu...: postume* de Constantin Asiminei. Iași, Timpul, 2015;
- ◆ *Luminișurile anilor mei: poeme și pasteluri* de Constantin Asiminei. Iași, Timpul, 2015;
- ◆ *Volbura* de Constantin Asiminei; ediția a II-a, revăzută și îngrijită. Iași. Timpul, 2015;

Prefețe:

- ◆ Prefață la *130 de ani de învățământ în Ghermănești* de Constantin Partene. Constanța, Editura Mondograf, 1995;
- ◆ Prefață la *Novaci și Duda: pagini de istorie* de Adrian Butnaru. Iași, PIM, 2007;
- ◆ Prefață la *Epurenii: timpuri și oameni* de Adrian Butnaru. Iași, PIM, 2010;
- ◆ Prefață la *Dincolo de tăcere*, Doina Harnagea. Iași, Editura Timpul, 2018.

Prezențe în antologii și dicționare (studii critice și de istorie literară):

♦ *Istoria Hușilor*, coord. Theodor Codreanu. Galați, Porto-Franco, 1995, p. 291;

♦ *Fragmente de spiritualitate românească*, Vasilica Grigoraș. București, Oscar Print, 2001, p. 269;

♦ *Voci lirice vasluiene*. Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui, Iași, PIM, 2006, pp. 188-195;

♦ *Univers cultural și literar vasluian* (dicționar), Ioan Baban. Iași, PIM, 2008, pp. 354-356;

♦ *Dicționarul scriitorilor români de azi*, Boris Crăciun și Daniela Crăciun-Costin. Iași, Porțile Orientului, 2011, p. 433;

♦ *Florilegiu poetic vasluian* (din colecțiile Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui și ale bibliotecilor municipale „Stroe Belloescu” Bârlad și „Mihail Ralea” Huși), coord. Liliana Moga. Bârlad, Sfera, 2015, pp. 490-497;

♦ *Un Dicționar al scriitorilor români contemporani*, coord. Ioan Holban, vol. III. Iași, Tipo Moldova, 2016, pp. 423-432;

♦ *Antologia „Centenarul Unirii” din 1918*, Ligya Diaconescu. Galați, Editura Olimpias, 2018;

♦ *Poetical bridges/ Poduri lirice*, editat și tradus în limba engleză de Valentina Teclici, vol. II. Iași, Editura PIM, 2018, pp. 33-41.

Articole publicate:

Colaborează la publicațiile „Adevărul literar”, „Alma Mater”, „Ateneu”, „Convorbiri literare”, „Dacia literară”, „Ethos”, „Feed back”, „Glasul națiunii”, „Jurnalul de Vaslui”, „Liter-Club”, „Lohanul”, „Luceafărul”, „Milesciana”, „Meridianul Cultural Românesc”, „Onyx”, „Poezia”, „Porto-Franco”, „Pro Saeculum”, „Prutul”, „România literară”, „Vocea Hușului”, „Vremea nouă”, „Zorile”; „Sud-Est”, „Glasul națiunii” (Republica Moldova) ș.a.

♦ „Oameni, locuri, fapte” : [comentarii și interviuri elaborate de poetul-prozator Ion Gheorghe Pricop referitoare la monografia *Istoria Hușilor* (Galați, Editura Porto-Franco, 1995), o lucrare „cu totul și cu totul prestigioasă pentru viața spirituală a zonei“. Dialogurile consemnate sunt purtate cu Theodor Codreanu, Lina Codreanu și Georgică Țoncu] în „Jurnal vasluian”, 28 aug.-3 sept.1995, nr. 86 (I); 21-27 aug. 1995 (II) nr. 87, p. 7;

♦ „Pornind de la Eminescu” : [dialog între scriitorii Ion Gheorghe Pricop și Theodor Codreanu despre evoluția cercetării eminescologice, reacții polemice, statutul lui Eminescu în actualitate, protocronismul, atitudini politice, Theodor Codreanu-literatul, depărtarea de centrele culturale, literatura basarabeană, arhitectonica studiilor critice, sub „zodia berbecului“] în „Sinteze”, an 8, nr. 39 (242), 10 oct. 1997, p. 7;

♦ „*Fragmentele lui Lamparia* de Theodor Codreanu” : [cronică literară pentru cartea cu aforisme și cugetări a scriitorului Theodor Codreanu apărută la Craiova, Fundația „Scrisul Românesc“, 2002] de Ion Gheorghe Pricop în „Prutul” (Huși), nr. 4(23), 2003, pp. 5-7;

♦ „Timp duman!” : [poezie dedicată „lui Theodor Codreanu“ la a 60-a aniversare] de Ion Gheorghe Pricop în „Prutul”, feb.-mart. 2005, nr. 2/3 (39/40), p. 8; „Theodor Codreanu – 60” în „Milesciana”, 2005, nr 2, p. 3;

♦ „Vămile cuvântului <<pharmacon>>“ : [poemele 1, 2, 3, 4 publicate în acest număr „se dedică lui Theodor Codreanu“] de Ion Gheorghe Pricop în „Adevărul literar” din Vaslui, mart. 2006, nr. 6 (6), p. 6;

♦ „Theodor Pracsiu – vocația frumoasei dăruiri” de Ion Gheorghe Pricop în „Milesciana”, nr. 3, 2006, pp. 5-7;

◆ „Theodor Codreanu, *Transmodernismul*“ : [cronică literară pentru volumul *Transmodernismul* (2005)] de Ion Gheorghe Pricop în „Adevărul literar” de Vaslui, apr. 2006 (I), nr. 7 (7), p. 15; mai 2006 (II), nr. 8 (8), p. 15;

◆ „*Numere în labirint (II)* de Theodor Codreanu” de Ion Gheorghe Pricop în „Pro Saeculum”, nr. 7, 2008, pp. 111-114;

◆ „Și mă fă luminiu socru; Într-o frunză-i lumea toată” : [versuri] de Ion Gheorghe Pricop în „Poezia” (Iași), an 15, nr. 1 (trim. I 2009), pp. 49, 50;

◆ „Ion Alexandru Angheluș, un destin creator tragic” de Ion Gheorghe Pricop în „Pro Saeculum”, 12, nr. 7-8, 2013, pp. 20-22;

◆ „Un poet uitat. Constantin Asiminei” de Ion Gheorghe Pricop în „Pro Saeculum”, 12, nr. 5-6, 2013, pp. 14-17;

◆ „Cavalerul de onoare al scrisului... (In memoriam Mircea Dinutz)” de Ion Gheorghe Pricop în „Pro Saeculum”, 12, nr. 3-4, 2013, p. 1;

◆ „*Viața ca o poveste, lagărul – un coșmar*” de Ion Gheorghe Pricop în „Feed Back”, nr. 7-8, 2013 și în *Semnale critice/ Lina Codreanu – 70*; ediție alcătuită de Teolin și Dragoș Codreanu. Iași, Alfa, 2019, pp. 26-30;

◆ „Poezii: nu mai pot veni la tine; aiurez și vorbesc poante; la ani cruzi eu mă întorc” de Ion Gheorghe Pricop în „Onyx”, nr. 1-2 (29-30), ian-feb. 2015;

◆ „*Amintiri din bătrânețe* sau *Însemnările unui septuagenar*” de Ion Gheorghe Pricop în „Liter-Club”, an 1, nr. 1, ian.-mart. 2016, pp. 18-22;

◆ „Niște proze <<ca la carte>>” de Ion Gheorghe Pricop în „Pro Saeculum”, nr. 1-2, 2016 și în *Semnale critice/ Lina Codreanu – 70*; ediție alcătuită de Teolin și Dragoș Codreanu. Iași, Alfa, 2019, pp. 166-173;

◆ „Poesis: Câmpii și șesuri – Pastel; Șoapte îmi trimiți zi și noapte...; Tu, pădure, grea pecete...; Car cu boi aveam la tata...” (din volumul în pregătire *Elegii albastre*) de Ion Gheorghe Pricop în „Liter-Club”, anul I, nr. 4, oct.-dec. 2016, pp. 13-15;

◆ „Val Furtună – un trubadur întârziat” de Ion Gheorghe Pricop în „Liter-Club”, an 2, nr. 2(6), apr.-iun. 2017, pp. 26-29;

◆ „Val Furtună – un trubadur întârziat” de Ion Gheorghe Pricop în „Liter-Club” (continuare din nr. 6/2017), an 2, nr. 3(7), iul.-sept. 2017, pp. 26-28.

PRIETENII LITERARE, SCRIITORI DE VALOARE

În literatura română, ca și în cea universală, întâlnim prietenii durabile între scriitori pe care îi prețuim, de ale căror povești de viață suntem mereu fascinați: Mihai Eminescu și Ion Creangă; Gala Galaction și Tudor Arghezi; Cezar Ivănescu și Marin Preda; Mihail Sadoveanu și George Topîrceanu; James Joyce și Samuel Beckett; Ernest Hemingway și F. Scott Fitzgerald și multe altele.

Și în literatura vasluiană întâlnim una (poate aparte) dintre cele mai trainice și adevărate prietenii: cea a patru familii de scriitori-profesori de limba română (Livia și Petruș Andrei, Lina și Theodor Codreanu, Daniela Oatu și Tedor Pracsiu, Elena și

Ion Gh. Pricop) care stârnește admirația noastră, cea a iubitorilor de literatură.

Dincolo de faptul că au participat, de-a lungul vremii, la o mulțime de activități literare împreună, ei sunt și fondatorii unei reviste de cultură – „LITER-CLUB” – publicație care apare din anul 2016, trimestrial, în formatul „Biletelor de papagal”, mica revistă condusă de marele Tudor Arghezi.

La inițiativa Linei Codreanu de a edita o revistă de cultură, cei opt profesori de limba și literatura română încep acest proiect publicistic „din dorința de a ne exprima deschis și cu promptitudine ideile, reflecțiile, sentimentele, atitudinile, interpretările critice, notațiile periodice, impresiile, adică tot ceea ce ține de condiția unui iubitor de artă.

Cine suntem noi? Întâi de toate, suntem adepți ai triadei clasice *Bine – Adevăr – Frumos*, pe care, după har, fiecare o reflectă în opera sa; apoi, unii dintre noi, scriitori consacrați – critici literari, poeți, prozatori; și tusopt – profesori de limba și literatura română. Substanța materialelor cu idei de suprafață ori de adâncime, în tonalitate gravă ori amuzantă va fi diversă, în funcție de stilul celui care scrie. ” (Lina Codreanu, „Momentos, cultura” în „LITER-CLUB”, an 1, nr. 1, ian.-mart. 2016, p. 1).

Livia Andrei, redactorul-șef al revistei, vrea să arate semenilor că „timpul poate trece *frumos și cu folos* la orice vârstă, că există interes pentru cultură și talent oriunde, că putem face și altceva decât *politică și delicatose*. O dată pe trimestru vom delecta prietenii (mai ales pe cei într-ale literaturii) cu relatarea unor *întâmplări literare*, iar rodul lor se va concretiza în texte literare: interpretări critice, medalioane, tablete, pagini jurnaliere de interes, unele chiar amuzante sub formă de epigramă, proză sau poezie satirică.

Prin paginile publicației <<LITER-CLUB>> vom adăuga pagini într-o viitoare istorie literară, așa cum au făcut-o, onest și asiduu, înaintașii. Câte reviste nu ar vrea să conțină semnăturile lui Theodor Codreanu, Ion Gh. Pricop, Teodor Pracsiu, Petruș Andrei sau ale talentatelor doamne Lina Codreanu și Daniela Oatu! Adăugând tenacitatea și hărnicia Liviei Andrei și a Lilei Pricop am convingerea, dincolo de orice gând pățimaș, că vom reuși un fapt de cultură minunat ce ar putea fi integrat fenomenului literar contemporan.” (Livia Andrei, „Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea [Lucian Blaga]” în „LITER-CLUB”, an 1, nr. 1, ian.-mart. 2016, p. 2).

În cele ce urmează, vi-i prezint, așa cum se descriu ei înșiși, în câteva dialoguri amicale ale scriitorului Ion Gh. Pricop cu prietenii săi literari, desprinse din paginile revistei:

Ion Gheorghe PRICOP

Urare Poetului, de 1 iunie...

Lui Petruș Andrei

La șaptezeci și unu
mai tare decât tunul
firea să îți fie
izvor de poezie
prelingu-se-n carte,
slova ta cea vie
s-ajungă departe,
pe câmpii devreme
și-n podgorii sure
unde cresc poeme
cu gustul de mure,
și-unde amurgește
Muza ta la cine
când prin ochi de pește
visează terține...

Petruș ANDREI

Noblesse oblige

Maestre Pricop, iartă-ntârzierea
Am fost la Iași ca să-mi mai văd nepoții,
Dar ne vom întâlni curând cu toții
Și până-atunci, din vorbe, îți gust mierea.

Când timpul vieții-și socotește zloții,
Atâta vreme cât mai am puterea,
În versuri de răspuns eu am plăcerea
De-a-mi bucura prietenii și soții.

La rândul meu, eu îți întorc urarea
Și-abia aștept să sune adunarea
Pracsiu, Pricop, Petru sau Codreanu.

Și vom petrece iarăși ore bune
C-avem atât de multe a ne spune,
Să stingem setea, dorul și aleanu’.

Invitație neonorată

Așa a fost, dar tot să fie
Un bun prilej de bucurie
La Bordea-n raiul cunoscut
Cum ne-am văzut anul trecut.

Azi nu trecurăm Rubiconul
Că întâlnirăm ghinionul.

Am înțeles, într-un târziu,
Că este cod portocaliu.

Și-atât ne temem de căldură
Că, pe la prânz, vom fi friptură
Sau, din cei zece invitați,
Vreo patru-cinci vom fi cârnați.

Pe-atât de-amarnică vipie
Să stai în soare-i „nasulie”
Că dac-un ou pe cap îți sui
El într-o oră scoate pui.

Așa că stăm cu toții-acasă
Și ne așezăm mai triști la masă,
Dar ca domn Petru om bun nu-i
Și ne-om vedea și la Vaslui

Și vom glumi cu-nțelepciune
C-atunci noi multe ne vom spune
Mă mai alină-un singur gând
Că ne vom revedea curând.

Când soarele n-o să mai frigă
Și nu vom sta de mămăligă
Decât cu pești și usturoi
Și multe altele de soi.

Să înecăm cu toți regretul
Luându-ne cu internetul
C-o parte din cei dragi în jur:
Gaudeamus igitur!

Ion Gheorghe PRICOP

Asta e...

Poetului Petruș Andrei care, într-un poem elegiac, regretă faptul că anul acesta grupul Liter-Club de la Huși-Vaslui n-a putut fi prezent la întâlnirea de spirit și alese bucate de la Bordea-Iași, organizată de profesorul logician Petru Ioan.

Just ne scrii, așa-i Poete,
Cu sufletul numai regrete
Că azi la Bordea n-am ajuns,
Filosofăm în nepătruns:

Și ce găsim noi, treji, pe-acolo?
Doar lucruri triste, *de nasolo*,
Nu doar că blânda-ne natură
Ne-a-ntâmpinat c-un pumn în gură

Și pe gârliciul verii brile
A scurs soare topit în zile
Și nici că pe aleea mare
N-am fi avut aripi, motoare

Ca să zburăm spre satul-cheie,
Lăcaș al logicii arhee,
Ci pentru fapta mult mai trează:
Că trupurile ne trădează,

Că stau cu gurile deschise
Spre boale, plăgi și rele vise,
Că sufletele noastre-n ele

Încep să sune-a tinichele...

Oh, inima și chiar ficatul
S-așază-n curmeziș, de-a latul
Drumurilor foste-nalte,
Cu metereze din bazalte,

Urmează-apoi și mersul, blegul,
Cu văzul, care nu-i întregu',
Mai vin stupușele-n ureche,
Și gafele făr' de pereche

În glasul nostru, în purtare
Cu sine ori cu fiecare;
Și-apoi restricții de-alimente,
Cu prânzuri scurte, repetente...

E grijă mare că și Clipa
Dublează-și printre crengi aripa
Și-i somn puțin, doar atâtica,
Mai multă-i teama de... NEMICA,

Însă albastră precum Franța,
Avem cu noi, dreaptă, speranța
Că chiar la anul care vine
Vom fi cu toți, acolo, bine...

Petruș ANDREI

O altă invitație

Maestrului Ion Gh. Pricop care, de asemenea, regretă că invitația dlui prof. univ.dr. Petru Ioan nu a putut fi onorată... din pricina căldurii cu care ne aștepta.

Maestre Pricop, cartea mea
Găsească-mi-te-n pace
Îți mai doresc, de asemenea,
Vin bun în poloboace.

Și voie bună, mai ales,
Și noroc bun cu carul
Și-ntr-un târziu, după cules,
Să sfârșie paharul.

Dar mă-ntristează când îmi spui
Că ne-om vedea la anul
Că noi, cei zece din Vaslui,
Umblăm cum umblă banul.

Și peste tot suntem prezenți,
Aproape sau departe,
Docenți, deceenți și elocvenți
Lansând câte o carte.

O întâlnire, m-am gândit,
Avem chiar luna asta
Că are tocmai de-mplinit
O vârstă și nevasta.

Și chiar în luna lui Cuptor
Pe toți v-așteaptă-anume
Să bem dintr-un urcior de dor
Ca s-avem chef de glume.

În târg uitat de Dumnezeu
Poetu-i „rara avis”
Și-am scris această carte eu,
Marchizul domn Solaris.

(„Amicale, amicale... în dialoguri... hazlii” în
„LITER-CLUB”, an 2, nr. 3(7), iul.-sept. 2017, pp. 31-34)

Teodor PRACSIU

Șase vasluieni la Iași

*(...la septuagenariatul logicianului Petru Ioan – glumă
versificată)*

Au venit toți șase la castel la poartă...
(Parc-o mai făcură și acum un an);
Soarta nu li-i crudă, viața nu-i deșartă
Că-i primiră sfinții **Petru** și **Ioan**.

Teo, eminescologul, se arată-n frunte
Și-i alături **Lina**, proaspătă bunică;
Ei din Huși pogoară ca din vârful de munte,
Cuplu redutabil, **cool** la o adică.

A sosit și **Pricop**, cneaz din Duda-sat,
Cu frumoasa **Lila** – inși împărătești - ;
Scrie el romane cu ce a fost odat'
Dânsa este muza: muză de Pâhnești...

Și **Petruș**, marchizul, vine din Puiеști,
Cu distinsa doamnă, **Livia**, de ghindă;
Par doi tineri tandri, precum în povești...
Trece timpul sadic, dar pe ei nu-i schimbă!

Domnul doar de liră este-ndrăgostit
Și detestă banul, rubla sau dolarul;
El compune versuri cu talent vădit,
Și-și iubește soața și, mai nou, **solarul**.

Dar n-a venit **Dana**, care stihuri scrie,
Cu penița-i fină, fără de cusur;
Are voce blândă, coama aurie
Și-i atrăgătoare. Asta pot să jur!

Mai lipsește unul. Ce bizară știre?...
A pierdut el trenul? Nu a prins taxiul?
E în turn de fildeș? Ori la mănăstire?
Toată lumea-ntreabă: Unde e **Pracsiu**?

Dar misteru-mi pare că s-a dezlegat:
Nu a dat olteanul de niciun necaz;
Stă închis în casă fiindcă s-a jurat
Zilnic să mănânce... trei kile de praz!...

Petruș ANDREI

*„Reclamație” împotriva doamnei director
Lina Codreanu și a doamnei redactor-șef
Livia Andrei de la revista „LITER-CLUB”,
ce cu onoare o conduc*

Reclam că sunt persecutat
Și nu-i o simplă bănuială,
Ci-i adevăru-adevărat
Și, cu respect, cer socoteală.

Am numai două poezii
Să fim toți la egalitate,
Eu n-am idiosincrazii,
Dar mi se pare-o nedreptate.

Trudesc mereu din noapte-n zi
Fiindcă muza mea-i fecundă
Și, de-aș dormi, ea m-ar trezi
C-așa-i când dragostea-i profundă.

Noi știm cu toți că viața-i vis
Și-atunci când mergem la culcare
Ea vrea să mă apuc de scris
Că-i arde iar de fecundare.

Și cum mă vede că sunt treaz
Mai abitir și-arată nurii,
Iar eu, ca să m-arăt viteaz,
Scriu reclamații și injurii.

De m-ar lăsa ca să adorm
Să-mi fac și eu ca lumea somnul
Aș fi și eu mai filodorm,
C-așa mă plămădisse Domnul.

Solicit, ca poet petent,
Să nu-mi mai fie viața tristă,
Cu zece pagini supliment,
Un întreg număr de revistă

Și „Liter-Club”-ul următor
Cu mine-ntreg de n-o s-apară,
Eu plec în pas alergător
La... „România literară”.

Ion Gheorghe PRICOP

*Răspuns neautorizat,
dar plin de cuvinoasă compătimire,
dat poetului Petruș Andrei,
care trimite o reclamație-poem
conducerii revistei „Liter-Club”*

Dreptul la gazete

O, dreptul nostru liberal
De-a cere-atâtea libertăți,
Să tragi cu pușca ori, la bal,
Cât știi de fain dansul, s-arăți!...

Și, mai ales, de ești poet,
Să tot reclami drept la gazete

Care se mișc-așa încet
Să-ți publice poeme-ncete...

E-adevărat că, uneori,
Și muzele sunt cam sâloase,
Te fecundează până-n zori,
Deși un somn te arde-n oase...

Dar ce să-i faci, ești cineva,
Româna poezie-așteaptă
Un sacrifici din partea ta,
Acum, când ți-este struna coaptă...

Pătrunde, deci, că ai onarea,
Pe pagini albe-n *Liter-Club*
Să nu mai zici că directoarea
Cam ține spațiul sub șurub...

Și dacă vrei la *L.R.*, bine,
Dar înainte ca să pleci,
Un lucru important reține:
Acolo *Al. Șt. Paznic*... Deci?...

Petruș ANDREI
Replică maestrului Ion Gh. PRICOP

Maestre Pricop, m-ai dat gata
Că Doamnelor ești scutierul,
Mă iei, în versuri, cu lopata,
Dar văd în tine cavalerul.

Ai fler, talent și ai prestanță
Și-mi dai porțiță de scăpare,
Ca de-obicei, cu eleganță,
De-aceea fac rectificare.

Și pentru spațiul ce mi-l lasă,
Că e o pagină sau două,
Revista „Liter-Club” e-aleasă
Și ni-i atât de dragă nouă.

Spusesem însă la mânie –
C-avem din asta și la țară –
Ca să fiu slugă cu simbrie
La „România literară”,

Dar nu să scriu la ei m-aș duce –
Doar temporar și nu de-a pururi –
Numai să-și facă Mycki cruce
Și ca să le adun retururi.

Cu Alex. Ștef. Nu intru-n horă
Că nu invit la dansuri foca
Și, dacă dânsul mă ignoră,
Valabilă-i și reciproca.

Cu gingășia blândeii toamne
Din prea săraca-mi existență
Eu, celor două scumpe Doamne,
Le fac umil o reverență.

Și cum spun ele-așa e bine
Să-mpartă spațiul în revistă

Și de au grijă și de mine,
Am să le dau câte-o batistă.

Citind umoru-mi, domn Codreanu,
Fiind contaminat și dânsul,
Își va mai potoli aleanul,
Simțind cum îl apucă plânsul.

Iar domn Pracsiu-mpins de muză
C-un glonț subtil, de anvergură,
Va înarma o archebuză
Ca să mai tac și eu din gură.

De-i vorba de ilaritate,
În vers pui glume, cum pui patimi
Când e umor de calitate,
Poți plânge-adică... râzi cu lacrimi.

Când văd câte se-ntâmplă-n piață,
Eu fac un haz ce nu există:
Că ne fac ăștia câte-o viață
C-avem nevoie de batistă.

Ion Gheorghe PRICOP
În hora noastră...

- Replică... la *Replică* -

Îmi pare bine, tu, poete,
Ce coși Puieștii în verbină
Și faci ca mândre gondolete
De vers să intre-n strălumină...

Ritm viu, metafore atestă
Precum că prinzi ‘nălțimi de-arțare,
Și din revista cea onestă
A Hușilor, ești cel mai tare...

Și ai o limbă românească
Aleasă, ca-n serai cadâne,
Și trunchiul liric faci să crească
Din ieri în azi, din azi în mâine...

Îmi pare bine că ești tandru
Și inspirat pe-orice canale
Și că la talpa Dumitale
Trohei se-nchină, și-s de leandru...

Și-atât de-adânc și berechet
Ne bucurăm că vei rămâne
În hora noastră că, pe pâine,
Aș unge-al tău plăcut sonet

Să-l dau amiezii să ți-l guste,
Ba, într-o primăvară șuie,
Ți-aș comanda și o statuie,
Dar... oh, finanțele-s înguste...

Trăiască literatura,
Pentru poezie, URA!!!
Ne plecăm până la oase
Și-i pupăm pe toți *cei șase*...

(„Amicale, amicale... În dialoguri... hazlii” în
„LITER-CLUB”, an 2, nr. 2(6), apr.-iun. 2017, pp. 32-36)

Petruș ANDREI

Dialog

(despre eminescologul Theodor Codreanu)

Maestrul Pricop mie-mi spune
Că Theo știe meseria
Și-i critic literar, pe bune,
De care zici: „Jos pălăria!”

Eu nu te contrazic, amice,
Nevrând s-atrag asupra-mi hula,
Fiindcă-i iarnă însă-aș zice
Că e un critic: „Jos căciula!”

„Nifiliștii” postmoderni

Motto: *„În cartea lui Gianni Vattimo «La Fin de la modernité»
(1985 și 1987), autorul corelează postmodernismul cu
nihilismul lui Nietzsche și Heidegger”* (Romul Munteanu,
Jurnal de cărți, București, Ed. *Libra*, 1994)

Postmoderniștii sunt isteți,
Giocondei ei îi pun musteți
Și ne vând nouă castraveți
Zicând că-s poezii.

Tot timpu-s pentru împotrivă,
Noi mergem drept, ei în derivă
Și toți respect-o directivă
Și alte nerozii.

Ei în politică-s corecți,
Ba încă mai mult ca perfecți
Însă, de fapt, ei sunt infecți,
Adulterini și snobi.

În fronda lor e impotență
Dar, mai ales, grandilocvență,
Au doar un lucru: elocvență
Că patimii sunt robi.

N-am fost și nu-s postmodernist,
Nici comunist, nici securist,
Dar, totuși, dau un acatist:
Să-i ierte Dumnezeu.

Eu sunt sărman ca Diogene
Și mândru ca Eratosthene,
Chiar iarna stau fără izmene,
În slip și în maiou.

Nu iau nimic de împrumut,
Nu-s cumpărat și nici vândut
Și sunt, ce-am fost de la-nceput,
În cerul meu arheu.

P.S. Răspuns, la ce am criticat,
Maître Pracsiiu nu ne-a dat,
Deși noi tot am așteptat
În lung și-n lat.

Ion Gheorghe PRICOP
O, nemurirea, ard-o focul!...

Dreptu-i ce-ai scris, frate Petruș,
În versuri tari ca de bazalt,
Dar *Omul* nostru-i cu scurmuș
Și vrea să pară cel mai înalt.

Cu modestia alții sunt,
Plecați ca cetina de brad,
Da-n sufletul lor alb, profund,
Doar pulberi de luceferi cad...

Nu un volum, ci zece, *douze*
Servească-i lui ca monument,
În Panteonul Marei Muze,
Cel Lacom nu va fi prezent...

O, nemurirea, ard-o focul,
Că mai curând e-o hardughie
În care fraierul nu știe
Să-și facă-n pace sieși locul...

Petruș ANDREI
„Nu mai scrieți!”

Se scrie mult în Țara Românească,
Dar, din păcate, nu atât de bine,
Iar scribii n-au de gând să se oprească
Încât, să mai citească, n-are cine.

Se miră și bătrânul Heliade
Că-ndemnul său prea mulți îl ascultară,
Acum, din omu-acela cumsecade,
Se face unul numai foc și pară.

Încât ne cere să avem putere,
Discernământ, bun-simț și îndrăzneală
Și lui să-i satisfacem o plăcere:
Să nu dăm postmodernilor cerneală.

Să nu lăsăm, pe mâna lor, hârtie,
Să le-astupăm, de-a pururea, izvorul,
Acestor stricători de poezie
Să le luăm din mâini calculatorul.

Să nu le mai lăsăm dicționarul
Și să le punem un căluș în gură
Și, înarmați cu ghioaga sau cu parul,
Să nu-i lăsăm să intre-n editură.

Să ne păzim oricare librărie,
Ba chiar să mergem încă mai departe,
Pe-acești neștiutori de poezie
Să nu-i lăsăm să-și mai lanseze-o carte.

„Postmoderniștii, spune Heliade,
Sunt mai dăunători decât miniștrii.
Voi, criticii, fiți oameni cumsecade
Și, de la scris, opriți postmoderniștii!”

Ion Gheorghe PRICOP

A lui Papuc armată, cu spada în condei...

– *răspuns poetului Petruș Andrei, care s-a decis să ia
atitudine față de poezia postmodernă –*

Pe postmoderni în brațe vrea să-i ție
Conița Muză, pe clasici mai puțin,
Drept care, hlizitura și icnu-n poezie
Contamina-vor piața cântării cu venin...

El, cititorul numai, urmează a decide
Care e marfa caldă și care marfa rece...
Când *câinii latră* și hârmuiesc la blide,
Taman pe stradă și *caravana trece*...

La preot, însă, astăzi trebuie de mers
Mărturisind anume ce modă ne mai place:
Prozodia s-o tragem ca haină peste vers,
Ori poezia, iapă, s-alerge pe toloace...

La urma urmei, frate, ce ne pasă nouă –
A lui Papuc armată, cu spada în condei –.
Cuvântul, dacă-l ungem cu miere și cu rouă,
Se-mbracă-n duh și nimeni nu mai știe ce-i.

(„Amicale, amicale... în dialoguri... hazlii”
în „LITER-CLUB”, an 3, nr. 2(10), apr.-iun. 2018, pp. 37-40)

Petruș ANDREI
Cneazul – poet Ion Gheorghe Pricop și lupul

Șade cneazul Ion Pricop însă lupul nu
mai vine
Ca să dijmuiască micii ce s-au strâns în
barba albă
Ursitori menitu-l-au
Ca să fie literat,
ba chiar prozator titrat,
nu perdant, ca Menelau.
Iară lupul, chiar de vine, și ar vrea să-l
composteze,
Nu-ndrăznește treaba asta că e ditamai
voinicul
‘Nalt ca bradul din pădure,
Tot ca el o frumusețe,
Cum era în tinerețe,
Dar și cu pletele sure.
Și-a avut îndemn la mândre fiindcă nu
a fost de lemn
Care, doborât de-un trăsnet, mai
rămâne arsă cioată,
Ai să lași, maestre dragă,
Stâlp de piatră,
Stâlp de foc,
Că sfințești la Duda loc
Și te știe-o lume-ntreagă.

Ion Gheorghe PRICOP

*Lui Petruș Andrei,
Care a scris o cronică mult prea pozitivă
despre cartea **Elegiile albastre**
a lui Ion Gheorghe Pricop*

O, poete din Puiеști,
cât de darnic, frate, ești
cu-ale tale laude
despre cel ce-n fraude
de imagini și de limbă
prin copilării se plimbă!
și-a făcut din plai natal
singurul său pedestal
pe care, cu mutra-i șuie,
încearcă spre cer să suie
să-l roage pe Dumnezeu
să-l scape de junghiul rău
cel cu ace de terține
care-n coastă îl tot ține;
să-l înece-n tuse cu
tari esențe de haiku;
să zboare prin Univers
pe-un poem c-un singur vers,
să-l păzească de-nălțime,
să moară pe-un pat de rime
să nu știe viața ce-i
sufocat de-aprinși trohei;
scrum de iambi să-i prindă-n nare,
s-ajungă-n dicționare,
literare, mortuare,
fie ele orșicare,

numai frecate cu sare...
să ajungă-n scrieri star,
uns cu unt de enibar,
să mai scoată trei romane
bine prinse în piroane,
nadă pentru criticaștri
care la lătrat sunt maiștri;
și să-l scurme ghinionul
de-a fi stâlp în Panteonul
literelor românești...

Prin urmare, prin ferești,
Brav Poete de Puiești,
pana ta bonomă pup
și-o adulmec ca un lup,
și eman un urllet tare:
EU SĂ FIU ACELA, OARE?

*P.S.: Trecând peste glume,
îți mulțumesc pentru competența
și bine încheșgata ta cronică.*

(„Amicale” în „LITER-CLUB”,
an 4, nr. 1(13), ian.-mart. 2019, pp. 47-49)

Petruș ANDREI

„Cânta la Duda o chitară”

lui Ion Gh. Pricop

Învie astăzi amintirea
În rânduri măiestrite scrise
Și-i veșnic sfântă pomenirea
A celui ce trăia din vise.

„Acum” devine „odinioară”
Și lăcrimează însuși dorul:
Cânta Valeriu Penișoară
Cu I.Gh. Pricop – scriitorul.

Răsună Cântul într-o Carte
Și-ntr-însu-nvie tot trecutul
Și-amar plâng cele două arte
Și pe-amândouă maluri Prutul.

Și lutul se întoarce-n humă
Și zboar-o pasăre măiastră
Și vine „Un căluț de spumă”
Spre seară la fereastra noastră.

Încarcă inima regretul
Că „N-au căzut pe luncă stele”
Dar plin de stele-i tot Siretul
Și cad și-n versurile mele.

Și Ion Roată iar vorbește
Și arsă-i de cuvinte buza

Când în Divan se sumețește
Și-alege iarăși Domn pe Cuza.

Cinstind eroii din balade,
Făcând o „Lume mai curată”
Ne-ntoarcem iarăși în monadă
Să-nvie iar ce-a fost odată.

Înveșnicind, prin Cânt, Cuvântul
Și-a Maicii Domnului grădină,
Blagosloviți de Domnul Sfântul
Noi „Birui-vom spre lumină”.

Diluviu

Plouă! Cerul e-o copaie
Și mi-o varsă-n cap deodată,
A mai fost așa o ploaie
Când era bunica fată.

Toarnă ceașcă după ceașcă
Nu câte o picătură,
Într-o clipă sunt ud flească,
Mai ud ca o murătură.

Peste tot se scurg puhoai
Și sunt ud până la piele,
Dedesubt, de-atâta ploaie,
Vai de treburile mele!

Norii și mai jos se lasă
Parcă am intrat în mare.
Dar, de mai ajung acasă,
Îmi scot vin într-o căldare

Și cu cheia-ncui odaia
Și-n fotoliu, ca sultanul,
Am să beau cât toată ploaia
Care a căzut tot anul.

Ion Gh. PRICOP

Plouă, plouă, dar... cu vin

*Talentatului poet Petruș Andrei
care, într-o zi ploioasă de octombrie a
anului 2016, a avut inspirația
de a scrie poema **Diluviu***

Așa este și azi, miercuri,
Plouă, plouă pe la Duda,
Zâna lui Neptun, zăluda,
Se joacă prin nori cu cercuri;

Și când Domnu-afară plouă,
Omul nu are ce face
Și din grase poloboace
Scoate-o damigeană, două...

Însă se pune-o problemă:
Cu cine să bea, săracul,
Căci nevasta-i cu ochi-clemă
Îl privește ca pe dracul,

Și atuncea, biet poetul
Se urcă și el în pod
Și, încetul cu încetul,
Duștile-i în gât cresc nod

Și tușește, și se-neacă
Tot strigând că moare, mor,
De-i trimite ajutor,
Chiar Neptun, o sfântă barcă...

Care-l duce, știți voi unde?
În răzoare de Parnas,
Musculițe, pe la nas,
Îi fac rimele rotunde...

Și troheii i-i ajustă,
Spre-a nu fi poema oarbă,
Pe când el, parfum de Șarbă,
De pe buze încă gustă...

(„AMICALE... OCAZIONALE” în „LITER-CLUB”, an 1,
nr. 4, oct.-dec. 2016, pp. 34-36)

REFERINȚE CRITICE

- ♦ „Cumpănirea izvoarelor” de Theodor Codreanu în „Luceafărul”, XXX, nr. 27, 4 iulie 1987, p. 6;
- ♦ „Ion Gheorghe Pricop, *Călărețul de os*” de Theodor Codreanu în „Contact internațional”, vol. 6, iul. 1992, p. 10;
- ♦ „Ion Gheorghe Pricop – *Călărețul de os*” de George Bălăiță în „Arc”, nr. 4, aug. 1993, p. 229;
- ♦ „<<Existențialism>> rural” de Theodor Codreanu [cronică literară a romanului *La coada cometei* de Ion Gheorghe Pricop, Galați, Editura Porto-Franco, 1997] în „Jurnal de Vaslui”, nr. 168, 27 mart.-2 apr. 1997, p. 5;
- ♦ „Concursul de poezie <<Ion Alex. Angheluș>>” : [reportaj despre concursul de poezie, atmosfera manifestării „Toamna culturală hușeană”, ediția a XXXI-a, lansări de carte și acordarea premiilor de poezie „Ion Alex. Angheluș”, cu participarea unor invitați speciali: poeții Adrian Păunescu, Cristian Simionescu, Ion Gheorghe Pricop, cantautorul Valeriu Penișoară ș.a.] de Theodor Codreanu în „Jurnal de Vaslui”, nr. 251, 5-11 nov. 1998, p. 3;

♦ „Drama războiului într-o viziune românească” de Daniel Dragomirescu în *Coordonate ale prozei românești*. Iași, Junimea, 2003, pp. 35-40;

♦ „Coloana de cuvinte” de Theodor Codreanu, prefață la volumul de poezie *Balada vârstelor* de Ion Gheorghe Pricop, București, 2004, pp. 13-15;

♦ „Epopoea satului de pe Prut” [medalion aniversar despre scriitorul Ion Gheorghe Pricop – 60, neobosit povestitor, romancier, poet și publicist] de Theodor Codreanu în „Prutul”, an 4, nr. 3(34), 2004, pp. 4, 5;

♦ „Cu D.R. Popescu, la Huși, în Anul Sadoveanu” : [reportaj și comentarii despre întâlnirea cititorilor cu scriitorii D.R. Popescu, Dan Mănuță, Ion Gheorghe Pricop ș.a., desfășurată în martie la Huși, când a fost lansat studiul critic al Mirelei Marin despre opera scriitorului D.R. Popescu, *Antiutopia și utopia valorii* (2003)] de Constantin Coroiu în „Adevărul literar și artistic”, nr. 714, 27 apr. 2004, p. 13;

♦ „Vitrina cărților: Ion Gheorghe Pricop, *Balada Vîrstelor*” de Emilian Marcu în „Convorbiri literare”, nr. 2/ feb. 2005, p. 148;

◆ „Doi poeți <<trăsniți>>: Vasile Proca și Ion Gheorghe Pricop” de Cristian Livescu în „Convorbiri literare”, an 139, nr. 2 (feb. 2006), pp. 60-63;

◆ „Trei slujitori al ritualului didactic și cărțile lor” : [Teodor Pracsiu, Gruia Novac și Ion Gheorghe Pricop] de Dumitru Apostolache în „Elanul”, nr. 60, feb. 2007, p. 3;

◆ „*Caligramele destinului* de Ion Gheorghe Pricop din Duda-Epureni, Huși” de Ion N. Oprea în „Elanul”, nr. 63, mai 2007, p. 20;

◆ *Novaci și Duda: Pagini de istorie*, Adrian Butnaru. Iași, PIM, 2007, pp. 318, 319;

◆ „Personalități ale liceului hușean, profiluri și evocări: Ion Gheorghe Pricop” de Theodor Codreanu în *Alma mater husiensis: Liceul „Cuza Vodă” din Huși la cea de-a XC-a aniversare*, coord. Theodor Codreanu, Iași, Editura „Ștefan Lupașcu”, 2008;

◆ „Scriitori hușeni contemporani” : [Theodor Codreanu, Petru Brumă, Ioan Marcu, Ion Gheorghe Pricop, Dragoș Angheluș, Nicușor Dărăbană, Ioana Vlăsceanu, Cezar Pricop, Nicolae Trofin, Costin Clit, Vicu Merlan, Adrian Butnaru, Ștefan Plugaru, Aurel Cordaș] de Constantin Donose în „Lohanul”, an 2, nr. 5, oct. 2008, pp. 14, 15;

◆ „Ion Gheorghe Pricop, *Terapiile invocației*, Iași, Timpul, 2008, 320 p.” de Dinu Mirea în „Pro Saeculum”, nr. 7, 2008, p. 138;

◆ „Ion Gheorghe Pricop, *Caligramele destinului*” de Emilian Marcu în *Vitrina cărților: un deceniu de singurătate... în bibliotecă*, 2013, pp. 488, 489;

◆ „Picătura de nemurire a poeziei. Cezar Țucu, Ion Gheorghe Pricop” [Cezar Țucu, *Blestemele păcatului*, Iași, Timpul, 2012; Ion Gheorghe Pricop, *Confortul Inorogului*, Cluj-Napoca, Dacia XXI, 2011] de Cristian Livescu în „Convorbiri literare”, 147, nr. 3, 2013, pp. 76-79;

◆ *Ion Gheorghe Pricop: 70*, ediție îngrijită de Lina Codreanu și Livia Andrei. Bârlad, Sfera, 2014;

◆ „Cneazul din Duda” de Teodor Pracsiu în „Tribuna învățământului”, 24 mart. 2014;

◆ „Ion Gheorghe Pricop” : [despre aniversarea a 70 de ani a poetului la Biblioteca Municipală din Huși] de Dumitru V. Marin în „Meridianul”, nr. 15, 17 apr. 2014, p. 5;

◆ „Ion Gheorghe Pricop – un rapsod transmodern” de Petruș Andrei în *Lecturi empatică*. Bârlad, Sfera, 2015, pp. 252-261;

♦ „Poetul Ion Gheorghe Pricop – modulele coloanei sale de lumină” de Petruș Andrei în *Lecturi empaticе*, Petruș Andrei. Bârlad, Sfera, 2015, pp. 262-265;

♦ „Scriitorul Ion Gheorghe Pricop, cetățean de onoare al comunei Duda-Epureni din județul Vaslui” de Cristinel C. Popa, <https://jurnalul.ro/cultura/scriitorul-ion-gheorghe-pricop-cetatea-n-de-onoare-al-comunei-duda-epureni-694396.html>, 17 august 2015;

♦ „Cartea <<timpului mistreț>> de Theodor Codreanu în „Convorbiri literare”, CXLIX, nr. 9, sept. 2015, pp. 99-104;

♦ „La despărțirea de Ion Gheorghe Pricop” de Theodor Codreanu în „Convorbiri literare”, nr. 12, dec. 2018, pp. 106, 107;

♦ „Ion Gheorghe Pricop, in memoriam” de Theodor Codreanu în „Lohanul”, nr. 3, dec. 2018, pp. 167, 168;

♦ „Ne-au mai părăsit doi scriitori...” de Theodor Codreanu în „Convorbiri literare”, CLI, nr. 12, dec. 2018, p. 194; „Liter-Club”, an. 3, nr. 4(12), oct.-dec. 2018, pp. 32, 33 [Necrolog pentru scriitorii din Bârlad și Huși: Cristian Simionescu (1930-2018) și Ion Gheorghe Pricop (1944-2018)];

♦ „Ion Gheorghe Pricop” de Theodor Codreanu în „Liter-Club”, an 4, nr. 1, ian.-mart. 2019, pp. 3, 4;

♦ „Ion Gheorghe Pricop: La despărțire; Cartea <<timpului mistreț>>; Un maestru al formelor” de Theodor Codreanu în *Scriitori vasluieni*, Theodor Codreanu. București. Tritonic, 2019, pp. 132-149;

♦ „Pricop, Ion Gh. (1944-2018): remarcabil și mult regretat scriitor, afirmat cu spor ca poet, dar și ca viguros prozator” de Petru Ioan în *Școala literară de la Huși și din împrejurimile fâlcieni*. Album prosopografic. Iași, Editura „Ștefan Lupașcu”, 2019, pp. 319-321;

♦ „Ion Gh. Pricop” de Dumitru V. Marin în *101 vasluieni pentru 100 de ani: Valori identitare vasluiene: Semnal spiritual la Centenar*, Dumitru V. Marin. Iași, PIM, 2019, pp. 266-270;

♦ „Minunatul nostru prieten – scriitorul Ion Gheorghe Pricop” de Petruș Andrei în „Milesciana”, nr. 6, dec. 2019, pp. 63-67;

♦ „Un profesor și scriitor ce-a aprins conștiințe” de Valentina Teclici în „Milesciana”, revistă semestrială de cultură vasluiană, nr. 7, iunie 2020, pp. 78-84;

♦ „Ion Gheorghe Pricop, scriitor de mare suprafață: El fiind hebdomatarul; Pricop se dezlănțuie – interviu matinal; Dispariția lui Ion Gh. Pricop – mare pierdere culturală” de Dumitru V. Marin în *Marile prietenii culturale de pe Valea*

Prutului: Marin – Mâcnea – Dima – Pricop – Tudosie: Un cvintet de mare și aleasă valoare social-culturală 1970-2020, Dumitru V. Marin. Iași, PIM, 2020, pp. 97-116;

♦ „Ion Gheorghe Pricop” de Ioan Baban în *Ecoul numelor proprii: Pagini despre cărți și autori*. Vol. III. Iași, PIM, 2021, pp. 180-184;

♦ „Mi-am iubit elevii ca pe proprii mei copii.” : interviu cu Ion Gheorghe Pricop, despre viața și activitatea sa, realizat de Florin Bălănescu pe 27 ianuarie 2011 în publicat în revista „Luceafărul”, 1 aprilie 2023, și online pe: <https://luceafarul.net/mi-am-iubit-elevii-ca-pe-proprii-mei-copii>

♦ „În lumea lui caldă din cer, sufletul său încă tânjește după cântecele noastre.” : interviu cu Ion Gheorghe Pricop, despre colaborarea cu apreciatul interpret Valeriu Penișoară, realizat de Florin Bălănescu pe 26 septembrie 2016 și publicat în revista „Luceafărul”, 8 aprilie 2023, și online pe: <https://luceafarul.net/in-lumea-lui-calda-din-cer-sufletul-sau-incea-tanjestedupa-cantecele-noastre>;

♦ „In memoriam: Ion Gheorghe Pricop (1944-2018)” de Constantin Partene în „Vremea nouă”, 15 aprilie 2023.

APRECIERI CRITICE

„Cu totul remarcabile sunt trei din cele șapte proze reunite în volumul *Corăbii în septembrie* (Editura Junimea, 1984) de Ion Gheorghe Pricop, autor de prin părțile Hușului, ale cărui personaje au ceva din farmecul sălbatic și efervescenta enigmatică a lumii lui Sadoveanu. Ca și la acestea, seducția fantastică e întreținută de un primitivism cultivat, stăpân pe taine și consecuții ezoterice sau numai pe un instinct al comunicării cu senzualitatea naturii. Ion Gheorghe Pricop știe să descopere sursele primare ale miraculosului, după cum nu se sfiește să dea curs unor păreri despre darul povestirii, de fapt să comenteze dinăuntru ei patima narării. Textele au fluentă și chiar o vrajă incantatorie datorită nu atât pastelizării îngroșate, baroce, cât unei tăieturi vibrante a frazei... După Petru Cimpoșu, Ion Gheorghe Pricop este – în domeniul prozei – a doua descoperire importantă a Editurii Junimea din ultimii ani și merită să investim încredere în el...”

Cristian Livescu, „Drame la vânătoare”
în „Cronica”, nr. 49, 7 dec. 1984

„Ion Gheorghe Pricop continuă o tradiție bogată a literaturii române, aceea a <<fantasticului>> și <<miraculosului>>. Ceea ce n-a scăpat ochiului criticii e că noul prozator se distinge printr-o firească întoarcere la izvoarele mitosului românesc. Ne-am grăbit să punem cuvintele între ghilimele întrucât, într-o perspectivă modernă, scriitorul sugerează că nu ne mai aflăm, pur și simplu, în contextul fantasticului mai mult sau mai puțin convențional al tradiției, ci e vorba doar de o <<logică>> stilistică menită <<să scoată din ascundere>> anumite zone de profunzime ale realului, condamnate să rămână, obișnuit, inaccesibile indiferenței cotidian. Dar <<scoaterea din ascundere>>, în sens, am zice heideggerian, înseamnă, totodată, potențare a misterului, în sens blagian. La confluența acestor două tendințe ale gândirii stilistice moderne, Ion Gheorghe Pricop a descoperit izvorul cel proaspăt al viziunilor sale într-o <<cumpănire>> atent cenzurată stilistic și care face din acest autor nu doar o simplă promisiune, ci deja o certitudine a noului val de prozatori.”

prof.dr. Theodor Codreanu, „Cumpănirea izvoarelor” în
„Luceafărul”, an XXX, nr. 27, 4 iul. 1987, p. 3

„În *Timigeni*, lucrarea timpului pare să aibă alte rosturi, iar oamenii trăiesc după alte ritmuri sau legi. Gesturile lor au simplitatea gesturilor inițiale. Obsesiile și neliniștile lor, așîșderea. Trecutul s-a aciuat într-una din înfundăturile satului și din ce în ce mai des ia locul prezentului precar. Suprapunerea dă naștere unor confuzii existențiale, îngroașă sau diluează destine. Neguțătorii de nunți nu vor să accepte că le-a trecut vremea, morții se întorc peste cei vii, copiii inventează ploaia, flăcării continuă să se întrecă, călări, pentru frumoasa satului. Sunt întâmplări la care oamenii se întorc și pe care le retrăiesc ca și cum s-ar fi petrecut pentru prima dată. Cu o disperare blândă, cu credința că nimic nu s-a pierdut și toate ale lumii sunt la locul lor neschimbate. Deși toți par să știe că <<atunci, la vremea lor, or fi fost lucruri adevărate, astăzi însă cine vorbește despre ele nu poate pretinde că spune adevărul>>.

Dar povestitorul nu are astfel de pretenții. El știe că important este să spargi crusta, să dai la o parte păianjenii, să ștergi praful, să lustruiești striurile, așa încât întâmplarea să capete ceva din strălucirea de altădată, un serviciu de argint descompletat, câteva cuțite, două cești, o farfurie, descoperite într-un pod părăsit. Ambiția lui Ion Gheorghe Pricop rezidă în recuperarea unei lumi. Mai ales prin întâmplările ei. Și ele,

întâmplările, paradoxal, mai ceva decât personajele lor. În fond, adevăratele personaje sunt tocmai aceste întâmplări retrăite ritualic cu gândul ascuns că bucla istorică parcursă va putea fi trecută în tăcere. E o propunere și o provocare totodată...”

I.F. – George Bălăiță, „Ion Gheorghe Pricop, *Călărețul de os*” în „Arc”, nr. 4(8), 1993, p. 229

„Unul din meritele cărții lui Ion Gheorghe Pricop este acela că readuce la lumină ceea ce a fost deformat de propaganda comunistă ori ceea ce s-a trecut în mod deliberat sub tăcere; pe de o parte, realitatea că în România, în acea vreme, armata germană a fost privită destul de favorabil de populație (pentru că a avut un comportament civilizată și corect), pe de altă parte, realitatea contrarie că armata sovietică n-a fost niciodată percepută de români ca una *eliberatoare* (iar în ceea ce privește comportamentul ei în România, cei din generația vârstnică păstrează până azi amintiri traumatizante)...

... Un critic se plângea cu ceva vreme în urmă că din literatura română lipsesc încă o serie de cărți fundamentale, printre care și una despre cel de al Doilea Război Mondial. Chiar

dacă se limitează la anul 1944, romanul lui Ion Gheorghe Pricop acoperă într-o măsură acest gol literar. Drama existenței la *La coada cometei* se înscrie în paradigma unei experiențe milenare a poporului român.”

Daniel Dragomirescu, „Drama războiului într-o viziune românească” în *Coordonate ale prozei românești*, Iași, Editura Junimea, 2003

„Opera scriitorului este poliformă și interesantă, deși insuficient explorată de către *justițiarii* criticii literare. Cărțile lui Ion Gheorghe Pricop au arhitectură și substanță, sunt clădite laborios și propun o pecete stilistică ușor de recunoscut... Cronicile comprehensive și pătrunzătoare ce s-au publicat de-a lungul anilor în marginea poeziei și prozei scriitorului de la Duda... compensează în mică măsură lipsa ecoului pregnant, de care au parte uneori – desigur nemeritat – vedete și vedetuțe, foarte atente cu imaginea lor publică.”

Teodor Pracsu, „Ion Gheorghe Pricop – 60: Axa lumii” în „Prutul”, nr. 3, martie 2004

„Ion Gheorghe Pricop este un autor moldovean mai puțin cunoscut deoarece, trăind izolat într-un sat, n-a făcut parte niciodată din cercuri și partide literare, a avut posibilitatea să viziteze destul de rar redacții și edituri, ceea ce nu l-a descurajat, dimpotrivă, l-a înverșunat, convins fiind că treaba oricărui artist, inclusiv a scriitorului, este nu de a face ca numele lui să fie fluturat pe buzele contemporanilor, ci să se însăileze ca sâmburele în fructul timpului, să-l rețină pe acesta din goana nebună *peste și prin* lucruri și ființă, să-i dea o anume formă. Și-așa cum părinții, bunicii și străbunicii lui au arat și semănat de-o veșnicie țarina de sub coasta satului, pe zloată sau pe secetă, nepreocupați de-a-și scoate grâul, mălaiul sau merele în expoziții agricole tradiționale, ci numai de dragul, de datoria de a smulge pământului, soarelui și vântului ceea ce Dumnezeu a menit să revină omului, profesorul de la Duda migălește cu tenacitate și răbdare asupra cuvintelor, asupra sensurilor, scriindu-și, departe de lumea dezlănțuită, cărțile.”

prof.dr. Theodor Codreanu, prefață la *Balada vârstelor*,
București, Cartea Românească, 2004, p. 9

„*Balada vârstelor* cuprinde comori neprețuite de idei înalte, de simțiri duioase, de datini și obiceiuri, de mituri, dar, mai cu seamă, de frumuseți poetice pline de originalitate. Cu nimic mai prejos decât aezii antichității sau decât vechii barzi, rapsodul transmodern Ion Gheorghe Pricop captivează și desfată cititorul prin vocea sa puternică, prin talentul de a zice și prin muzicalitatea coșbuciană a versului. *Balada vârstelor* nu este doar un fragment din vechiul epos epopeic precum baladele populare, ci e blocul de marmură întreg. În *Balada...* poetul Ion Gheorghe Pricop înfățișează viziunea sa poetică despre om, despre lume, despre iubire, despre vârstele omului creator, despre mituri, despre viață și despre moarte precum și despre miraculoasa metamorfoză a trecerii omului efemer în cel etern, a trecerii vieții terestre în cea cosmică.”

Petruș Andrei, „Ion Gheorghe Pricop – un rapsod transmodern”
în *Lecturi empatice*, Bârlad, Sfera, 2015, p. 261

IN MEMORIAM

Scrisoare

Dragă tată,

Te rog să mă ierți că nu am fost acasă înainte să pleci, dar m-am gândit că ne vom revedea de Sărbători.

Te rog să mă ierți că nu m-am întors din drum atunci când te lăsasem cu ochii triști în spatele porții, întrebându-te ca și mine dacă ne vom mai vedea vreodată.

Iartă-mă că nu m-am oprit când cu ochii plini de lacrimi vedeam ultimul colț al grădinii dispărând în oglinda mașinii.

Iartă-mă că nu te pot înlocui pentru mama și iartă-mă pentru serile în care stă singură la masă cu lacrimi pe obraz.

Iartă-mă că nu sunt în stare să spun nici o frază frumoasă, artistică așa cum ai făcut pentru mulți alții, că mă simt atât de mică pe lângă măreția poemelor pe care le-ai scris și că nu știu cum voi face pentru ca memoria frumoaselor cuvinte să meargă mai departe.

Vreau să știi, tată, că nimic nu a mai rămas la fel; nici casa, nici satul, nici ulița iarna, că am rămas săraci în suflet și orfani pentru că nimeni nu înlocuiește pe nimeni niciodată.

Mi-ai spus odată precum că îți imaginezi că după moarte te vei întâlni cu cei dragi undeva pe Raza Ta de Lumină.

Așa să dea Dumnezeu!

4 decembrie 2018

Adina DARAWSHA (Israel)

Despărțirea de un prieten – Ion Gheorghe Pricop (1944-2018)

„S-a stins pe neașteptate, în toamna târzie a anului 2018, scriitorul Ion Gheorghe Pricop (1944-2018), stricând, fără să vrea, simetria sublimă a <<grupului celor opt>> – Theodor și Lina Codreanu, Livia și Petruș Andrei, Daniela Oatu și Teodor Pracsiu, Elena și Ion Gheorghe Pricop. Avea afecțiuni, ca orice septuagenar ce se respectă, dar nimeni nu bănuia că se va ridica la stele atât de devreme. Ne-a demonstrat – fără să fie neapărată nevoie – cât de fragilă este ființa umană în fața implacabilului Cronos. Viața lui s-a transformat brusc în destin, într-o zi nefastă, într-o noapte neagră. L-am supranumit „cneazul din Duda” fiindcă figura lui părea cioplită dintr-un material dur și amintea izbitor de căpeteniile rusești din Evul Mediu; în realitate era blând, așezat și răbdător, de o tenacitate țărănească peste care fixase platforma solidă a unui cărturar. Cheia personalității lui trebuie căutată în apartenența și aderența simbiotică la lumea satului. Aici trebuie detectată „matricea lui stilistică”, pentru a vorbi în termeni blagieni. N-a părăsit niciodată locul natal (Novaci-Duda), iar această fixație se poate psihanaliza. Inconștientul abisal l-a făcut să rămână pentru totdeauna în orizontul rural. Aici s-a regăsit pe sine și și-a putut cultiva vocația literară. Iar opera – poezia, proza scurtă, romanul-trilogie *Paradigma deșertului*, cronicile literare,

publicistica – se organizează, cu excepții rare, în jurul acestei teme-nucleu, *tema satului*. Miturile, eresurile, întâmplările insolite, personajele tragice, ridicole, grotești, viziunile și fantasmalele, ritualurile tradiționale și superstițiile definesc universul său rustic. Spiritul lui profund s-a hrănit din această substanță eternă, inalterabilă și indestructibilă. Ion Gheorghe Pricop simțea cu întreaga lui făptură psiho-somatică ceea ce consfințise Blaga într-un vers sentențios: <<Veșnicia s-a născut la sat>>. Intelectualul a fost din toate punctele de vedere omul comunității: profesor, director, cărturar, scriitor, o conștiință vie și responsabilă. Își cunoștea bine rădăcinile și-și prețuia contemporanii, indiferent de locul lor pe scara socială. Și-a evocat nu o dată, cu inflexiuni sentimentale, mentorul literar, inegalabilul și neuitatul profesor, poet, critic literar și eseist, Ion Alex. Angheluș, pe care l-a admirat pentru neistovita pasiune literară. Acesta i-a fost model și călăuză până la sfârșitul tragic al acestuia la doar 49 de ani, în 1986. Ion Gheorghe Pricop avea o voce gravă, virilă, inconfundabilă. Discursurile sale, prilejuite de diverse reuniuni literare, ieșeau din tiparul clișeistic festiv-ceremonios (pe care-l cultivă atâția), pentru a face mărturisiri esențiale, sincere, adânci privind poezia, magia cuvântului, dificultățile inefabile ale creatorului, zbuciumul interior, interogațiile fără răspuns. Avea un crez și un ideal artistic, era exigent și riguros, iar când scria trăia intens viața personajelor pe care le zămislea. Un episod, tulburător, relatat de

soția lui, blânda doamnă Elena, spune totul despre implicarea afectivă a scriitorului în magma fierbinte a operei. Într-o zi l-a găsit plângând în camera de lucru. <<De ce plângi?>>, l-a întrebat ea nedumerită. <<Fiindcă mi-a murit personajul principal!...>> Este un detaliu literar extraordinar. Câți prozatori sunt capabili de o asemenea *contopire* cu umanitatea creată ficțional? Eul creator, eul profund al lui Ion Gheorghe Pricop avea un corespondent semnificativ, eul social și un altul inerent: eul familial. După opinia mea, era un gospodar desăvârșit: casă cu toate utilitățile, acareturi, magazie, beci, grădină, păsări, oi, porci, vite, culturi agricole, viță de vie etc. Era atașat pământului și sevelor lui inepuizabile precum țăranii exponențiali din proza ficțională românească: Ion, Petre Petre, Ilie Moromete. <<Cneazul din Duda>> dădea impresia că este de granit și va ajunge centenar. Ne-am înșelat cu toții. Gravă eroare colectivă! <<Trestia gânditoare>> ce ne-a fost alături atâția ani a trecut dincolo cu demnitatea și discreția ce i-au călăuzit întreaga viață.

Drum bun, *Prietene!*”

Teodor PRACSIU (Vaslui),
membru al Uniunii Scriitorilor din România

Absent la ceasul împlinirilor supreme

O lansare de cărți – trei ale prof. Constantin Partene (de loc, din Ghermănești) și două ale hușencei Eugenia Faraon – a adunat, începând cu ora trei p.m., în sala de lectură a Bibliotecii Municipale „Mihai Ralea”, un snop de persoane empatic și intelectual interesate de noile apariții editoriale. Au fost prezentate volumele de către pr. prof. Șerban Tarciziu, Ion Gh. Pricop, subsemnata, Theodor Codreanu, Petru Ioan, s-a filmat acțiunea, a fost o audiție psalmică și s-a comunicat interactiv, au fost „acordate” autografe și, la urmă, obișnuitele apă, suc și pișcoturi... Toată lumea a plecat cu impresii bune de la o astfel de activitate culturală, patriarhală, așa spune, deși ar cărți unii care nu pot înțelege în ruptul capului persistența acalmiei interbelice în târgușorul nostru. Cu mult mai repede ne-am despărțit decât ne-am adunat căci noaptea învinsese repejor lumina zilei de toamnă târzie. Împreună cu Pricopii, am luat-o în stânga, înspre LIDL, căci în zona generoasă a mallului își parcase Ion mașina și, apoi, mai aveau câte ceva de cumpărat... Ne-au invitat cu intenția să ne aducă acasă cu „Dacia” lor, dar am refuzat căci vremea era blândă și nici vreo grabă nu ne îngrămădea să ajungem acasă mai repede. Cât despre cumpărat ceva, n-aveam în gând. Așa că ne-am oprit în cerc, am mai schimbat vești despre ai noștri, incluzând aici „clubiștii” care, din pricini obiective, nu ne însoțeau în seara aceea, adică nici

Pracsiii, nici Petrușii, cum ne spuneam noi amical. Înainte de „rămas bun!”, Lila a verificat dacă nu uitaseră ceva în sală (cheile, borseta, căciula, mănușile...); eu – la fel. Uituceli frecvente, uita-ne-ar bolile și moartea! Fuseserăm vigilenți de data asta. Ion era îngrijorat că i s-a spart cazanul de țuică taman când îi crăpa măseaua de nevoie și că trebuia musai să facă marți sau miercuri revizia „Daciei” verzi (ITP-ul), căci expirase termenul legal și era pasibil de amendă. – Să știți că „Liter-Club”-ul nostru va sosi după 17 noiembrie, când se-ntorc Petrușii din Anglia, am simțit necesar să precizez, știind că la fiecare 15 al miezului trimestrial revista trebuia să intre în editură. – Doamna Codreanu, ai primit ultimele poezii pentru „Liter-Club”? – m-a întrebat el oficios ca pe o persoană responsabilă cu publicația ai cărei fondatori, colaboratori și susținători financiar eram patru familii (Codreanu din Huși, Andrei din Bârlad, Pracsiu din Vaslui și Pricop din Duda de Huși), adică opt profesori de „română” (între care, bărbații – membri consacrați ai Uniunii Scriitorilor).

Da, promisem (pe 5 nov.), însă, pentru că ultimul număr din an (cu materiale despre *Centenarul Marii Uniri*, unde avea și el poeme adecvate), era deja machetat-finalizat pentru tiparniță, n-am citit decât fugitiv mesajul: „Pentru numărul curent al revistei *Liter-Club*, te rog să selecționezi ceva din versurile de mai jos”. Deschizând documentul, mi-au rămas sub priviri doar câteva titluri – *Declin*, *Ultima încercare*, *Salvamar* – din cele

șapte, gândind că vor fi programate, desigur, pentru primul număr al revistei, din 2019. – Le-am primit, cum să nu? Însă, mi se par cam tenebroase, Ioane..., i-am spus pe un ton calm, îngândurându-mă doar la semantica titlurilor. A făcut un pas înapoi poetul a cărui întunecime nocturnă poticnea lumina unor becuri gălbejite și se lungea până-n temelia bibliotecii. Ce mai conta pâlparea dublândă a umbrei mele?!... Omul puternic, masiv fizic și de nedepășit metafizic, a desfăcut larg brațele a neputință, cuprinzând cu aripi întunecate zidurile de hârtie și rostind cu nedisimulată convingere și învingere, cum aveam să înțeleg mai apoi:

– Ce să fac, Lina? *Altfel* nu pot. Țsta sunt... Eu *așa* simt *acum*...

Pe dalele știrbe se auzea cum picură litere din poemele sale atenuate de țărâna sufletului său, ca o povară neasemuit de dragă, lăsată zălog nouă, celor prezenți acolo, în jurul său: Lila, Theo și Lina. Ne-am despărțit cu oarece dispoziție, însă, în afundurile sufletului, apăsați de greutatea unei îngrijorări care-l ținea în chingi pe prietenul nostru... Pentru aceea, acasă am deschis laptopul și am citit cu luare aminte poemele lui Ion. În seara despărțirii definitive din fața bibliotecii. Era luni. Aveam să aflăm că Ion Gh. Pricop, aproape de ora deznodului dintre miercuri și joi, n-a reușit să țină firul întreg. Viața lui s-a desfirat, acoperind lutul Ducei și al Poeziei cu melcii imateriali ai spiritului său. Ninsese în noaptea aceea...

Ar fi împlinit 75 de ani dacă... Proiectase pentru această zi să lanseze două volume care, prin substanța lor, încununau o carieră de scriitor: unul având referințe critice despre personalitatea scriitoricească și despre cărțile sale, exprimate de critica literară de-a lungul a peste jumătate de secol, și un altul cuprinzând propriile interpretări despre literatură, societate, semeni, risipite în publicațiile vremii... N-a reușit! A coborât brusc de pe culmea unde-și gospodărise toate idealurile: familiale, profesionale, obștești și, mai ales, artistice. Câți își vor mai aminti și câți vor prețui ardentele sacrificii pentru orișicare dintre ele? Niciodată n-a trecut nepăsător pe lângă semnele vieții lăsate de Dumnezeu pe pământ: copilărie, casă, dragoste, sat, școală, pasăret, floare, animal, pământ, apă, cer... Le-a filtrat prin uriașa-i sensibilitate de om și de creator. În aprilie, prietenii și cititorii lui Ion Gheorghe Pricop vin la a 75-a aniversare. Și... n-are cine să-i întâmpine cu un „Bun venit!”

Lina CODREANU (Huși),
membru al Uniunii Scriitorilor din România

**Scriitorul Ion Gh. Pricop,
în centrul unei surprinzătoare paradigme a Edenului**

„... Chiar și incomplet, inventarul personalităților legate de itinerarul Huși-Duda-Drânceni ne dă dreptul să vorbim de o *paradigmă a Edenului*, unul dintre multele asemenea perimetre înnobilate de spiritul plăsmuitor pe tărâmul de amintire al fostului județ Fălciu. În interiorul respectivului areal, publicistul, poetul și prozatorul Ion Gh. Pricop și-a asigurat, prin efortul creator de peste cinci decenii, un loc de primă mărime. Dincolo de aportul său intrinsec la zestrea literară a zonei (o trilogie epică, alte două romane, două volume de proză scurtă și șapte volume de versuri), demne de toată lauda rămân eforturile sale de a mobiliza talente și de a constitui ca un ferment al vieții culturale hușene și perihușene, de a interveni ca o instanță stimulatorie în viața multor cenacluri literare, de a fi un descoperitor și un cizelator de talente, martor principal în lansarea unora dintre noii veniți în comunitatea scriitorilor în calitate de prefațator sau postfațator ori în cea a criticului de întâmpinare a cărților de care lua cunoștință. De această relaționare a scriitorului și publicistului Ion Gh. Pricop cu colegii de breaslă, el n-a mai apucat să dea seamă în <<cartea de cronici>> la care tot mai lucra. Pe lângă pomii roditor e loc și pentru pomi mai tineri, iar în *Paradigma <<Edenului>>* Ion Gh. Pricop s-a manifestat cu deplina înțelegere a respectivului

precept de conviețuire culturală. Ca nimeni altul dintre cei cu care a avut de a face, scriitorul de la Duda a ținut în dreaptă cumpănire rostul omului de cultură de a perpetua achizițiile înaintașilor și harul de a fi călăuzitor în raport cu cei ajunși la literatură mai târziu decât el.”

prof.univ.dr. Petru IOAN (Iași)

O pană de poet zburând la ceruri

„Un ghem zgribulit de tristă veste a grăbit venirea iernii în sufletul meu: în miez de brumar a plecat la Domnul bunul meu confrate, poetul vasluian Ion Gheorghe Pricop. Bibliotecar în tradiție eminesciană și dascăl școlar în tradiție crengiană, poetul și prozatorul Ion Gheorghe Pricop, cu valoroase mențiuni literare și prestigioase aprecieri critice, a păstrat întotdeauna o distanță a cumsecădeniei față de spuma mondenă și bisericuțele literare, preferând să rămână în vatra sa natală (în inima pământului meu, cum zice poetul), alături de discipolii și de consătenii dragi, despre care a scris întotdeauna cu dăruire și inspirație. Ne-am cunoscut la începutul anilor `90, pe când descinderile mele la Biblioteca Județeană <<Nicolae Milescu Spătarul>> Vaslui erau ceva mai dese și discuțiile noastre <<unioniste>> decurgeau într-un orizont de așteptare mai senin.

Memorabil, însă, mi-a rămas discursul Domniei Sale dintr-o campanie friguroasă într-un cămin cultural cu promoroacă din Duda-Epureni, <<Valeriu Penișoară>>, pare-se. În fraze bine clădite, de țăran așezat, cu lucide proiecții politice în timp și cu sugestii constructive de aleasă inteligență vizionară – în fața auditoriului vorbea Profetul satului și simțeam atunci cum le crește inima de mândrie consătenilor săi. Astăzi, peste mitologica Dudă s-a reșezat vălul de ceață și vetrei orfane nu va mai avea cine să-i țese versete de dor care sporesc parfumul tămâios al busuiocului de lângă icoană.

Și pe când moartea s-a pricopsit cu încă un suflet blajin, Poetul <<se întrupează-n veșnicie>> aici, printre noi rămânând Cărțile, Verbele vii să-l rostească mereu, precum zice însuși poetul în acest frumos poem *Veșnicie-n întrupare*:

<<E un joc: care pe care –
Prinde și înlocuiește
Pe-ndelete, românește,
Veșnicia-n întrupare...>>
Fie-ți veșnică pomenirea, frate Ioane!”

Ion HADÂRCĂ, poet,
Chișinău

Ion Gheorghe Pricop, scriitor al satului românesc

**VERSURI DEDICATE SCRITORULUI
ION GHEORGHE PRICOP**

Până la marginile cerului...

Poetului Ion Gh. Pricop

Și acolo
în vârful peniței
e cerul
Poetul așteaptă să se mântuiască
literă cu literă

izbăvitoare uneltele sale de scris rămase
acasă ne-au umplut livada de poeme...

Și acolo
între a fi și a nu fi
crește iarba verde de-acasă

până la marginile cerului
tragem plapuma tristă

Daniela OATU (Vaslui)

De noi...

Poetului Ion Gh. Pricop

De noi câte-un prieten se desparte,
Plecarea lui fiind fulgerătoare
Și-atât de tare inima ne doare
Că, de-am putea, l-am învia din moarte.

Speranța e în viața viitoare,
Cu el ne vom reîntâlni în carte,
Cu noi aproape, deși e departe,
În loc fără durere și-ntristare.

Te rechemăm în numele iubirii
Stropind cu lacrimi clipa despărțirii,
Poete și prieten de la Duda.

Așa te-am cunoscut: un suflet mare
Și te păstrăm ca vie lumânare
Că ai sfințit pământul tău cu truda.

Vecernie

Pentru prietena noastră Lila Pricop

Noi ne rugăm cu toți să ai putere
Să-nvingi tristețea și singurătatea,
Iar Maica, arătându-și bunătatea,
Să-ți stea tot timpul în apropiere.

Știm cât de tare-apasă greutatea
Că ești încovoiată de durere,
Sălcie este lingura de miere
Și ți se ruinează sănătatea.

În toată lumea nimenea nu știe
Că-ntreaga viață-a devenit pustie,
Nu poți să te mai bucuri niciodată.

Părinte bun, îți cerem îndurare
Ia piatra amintirilor amare
De pe o inimă îndurerată.

Petruș ANDREI (Bârlad)

Țăranul

*Poetului Ion Gh. Pricop
la împlinirea vârstei de 70 de ani*

Țăranul nu-i decât un miez de humă
Ce poartă-n el întreagă lege-a firii,
Numai pe el pământul nu-l sugrumă
Că-și poartă-n palme psalmii nemuririi.

Trăind în ritmul soarelui și-al lunii,
Cu inima în tălpi pulsând adânc;
Degeaba-ncearcă de-o vecie - unii
Să-i rupă taina strânsă la oblânc.

El plânge când afară dogorește
Și râde blând când picuri se ivesc,
Prin lanul crud, când vântul răcorește,
Amar și griji, cu toate - văduvesc.

El se închină cu smerită trudă,
În sărbători ceaslovul răsfoind,
Cătând să înțeleagă drept - asudă,
Pe când colacii să miroasă prind.

Țăranul e un vers dintr-o baladă,
E jalea doinii la apus de soare,
E ultima petală din arcadă,
După țăran, întreagă lumea moare.

Nicușor DĂRĂBANĂ (Huși)

Cânta...

Poetului Ion Gheorghe Pricop

Cânta la Duda o privighetoare
Cu glas de stele picurând pe prund
Apele porneau să se-nfioare,
Ceru-și răsturna privirea în străfund.

Râsul de copil în triluri gâlgâia
Îi înfloreau sub tălpi ierburi de leac
Prin lanuri și poieni pământul odrăslea
Povești din lumile-adormite-n veac.

Și se topeau zăpezi cu glas de miei,
Mistreți de fum și cerbi de aur ascultau,
Rupeau zăgazurile iernii ghiociei,
Cu fierbințeli codanele îl descântau.

În toamnă târzie, când roadele gemeau
Poetul visu-și așternea pe gene
Și-a tras aproape ceru-n care beau
Albastre elegii luminile eterne.

Ana OPRAN (Huși)

In memoriam...

Roade cariu-n lemn uscat
Lemnul măcinându-l
În pustiuri vânturi bat
Gândul pustiindu-l.
Roade boală-n roz plămân
Suflul-năbușindu-l,
Casele pustii rămân
Când le vine rândul...
Nouri negri trec pe cer
Ceriu-ntunecându-l,
În păduri copacii pier
Codrul răvășindu-l.
Bat secundele pe ceas
Timpul drămuindu-l,
Doar atât a mai rămas
Amintirea,... gândul.

Elena Vlase MUNTEANU (Huși)

Paradigma nemuririi

Poetului Ion Gheorghe Pricop

În „Elegii albastre” și ei poeții vor,
Gând răbufniri de aripi, doar zămisliri
cuvinte
Ce bine-înțelesuri spre-aducere aminte
A „vârstelor baladă” cu cerbi mugind în dor,

Nopti arse-n grai de înger, furat de înger
zbor,
Doar zile încrustate, răboj pe fus cuminte,
Iar caiere ascunse în înțeleaptă minte,
Un fir subțire, sacru, în urma lor o vor,

Vârtejuri sunt ascunse în clipe îndoite,
Deșert prin paradigmă sfidează-n vremi
nisipul,
Și-n gânduri, gânduri, gânduri, cinci semne
nepripite,
Un inorog din basme își află-n lume chipul...

Rămân mereu doar pete pe filele urzite
Însingurați poeții, visul visându-și mitul.

Martin CATA (Huși)

Fântânile cerului

Se deschid fântânile cerului
ca niște ochi albaștri
privind spre grădinile de jos.

Florile
neînfloritele suferințe
poetii orbi
cu orbire cătând înflorirea.

Când se deschide
poarta raiului
pleoapa lui Dumnezeu
spre pietrificatele flori privind

stânca oarbă
piatra albastră
crapă de bucurie
și urcă pe scena
atât de mult dorită
inima Creatorului.

Parfumul împietrit
în veacuri de suferințe
tămâiază prisma de lumină

spre care
aezii orbi
urcă

din literă în literă
până la zidirea Cuvântului.

Despietirea
și înflorirea
tainică viețuire
a poetului.

**Pr. Marcel MIRON (Huși),
18 noiembrie 2018**

Timp

Prietenului Ion

De nimeni nu-ți pasă
și de nimic.
Gol-rostogol...
Stoop, nebunule!...
Zbârânie firul vârtelniței
surd și zălud,
cu adierea respirației
ultimului plecat de-aici...
Ici-colo, vreun preasuferind,
un prunc forcepsat,
un nesăbuit înecat

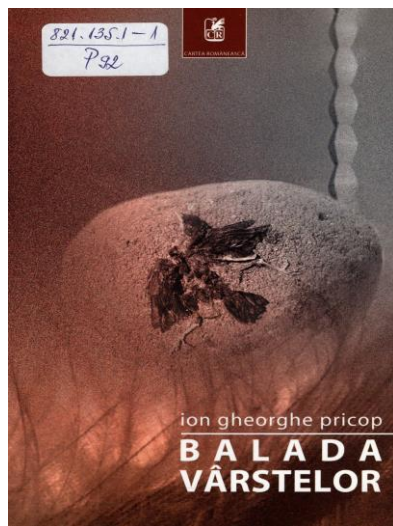
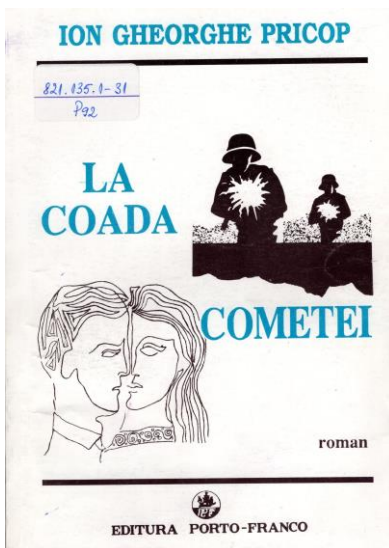
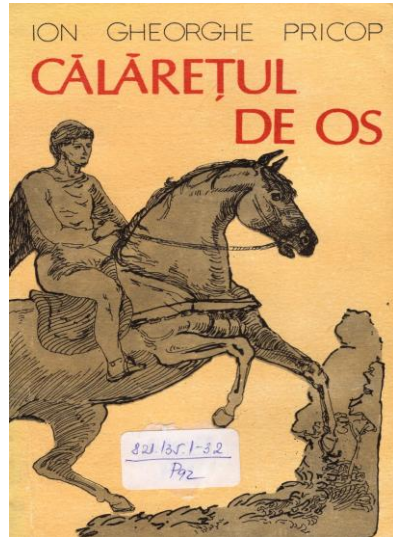
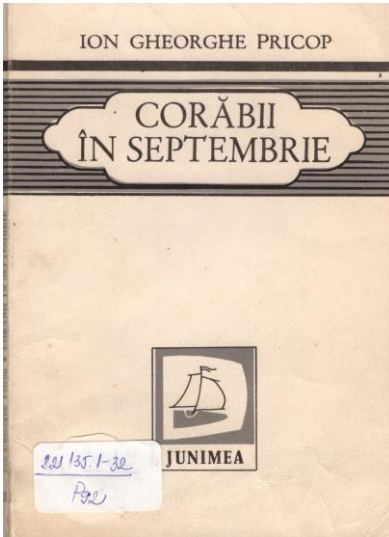
ori vreun glonț ucigaș
a morții melodie
șuierând
pe buză de tranșee,
fie!...

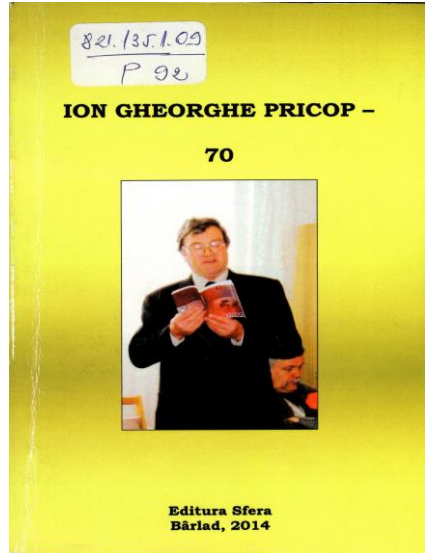
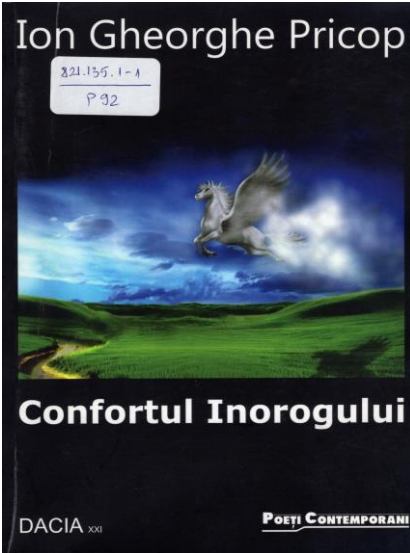
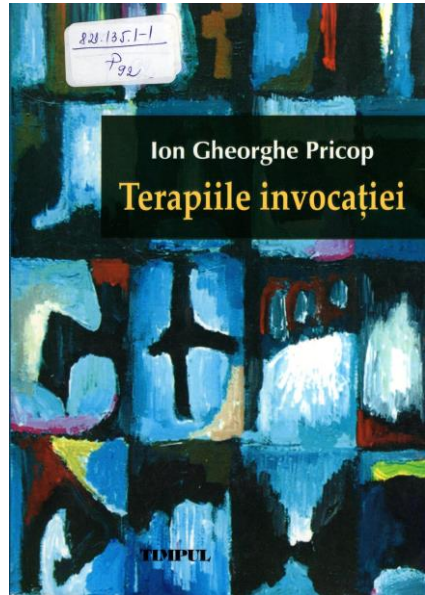
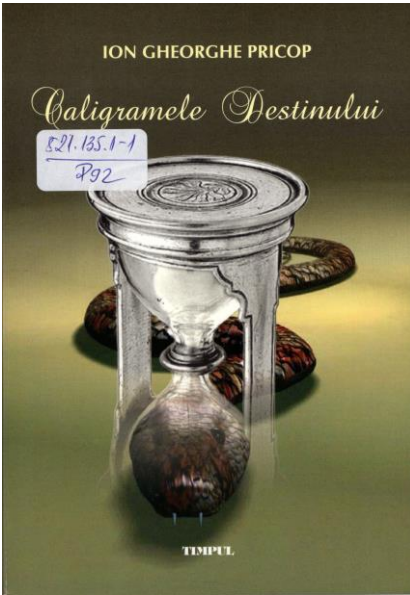
Gol-rostogol...
Dar cu mama, cu tata,
cu bunul nost' prieten
ce ai avut?
Cine te-o fi născocit,
o, heracliteanule,
doar în partea
de dincolo să curgi
filiform și nesfârșit
mână-n mână cu moartea?
O, da, aici, pentru noi,
în protocol,
clipă-i cartea
în care suntem eroi...
Gol-rostogol...

**Elina COJOCARU (Galați),
25 noiembrie 2018**

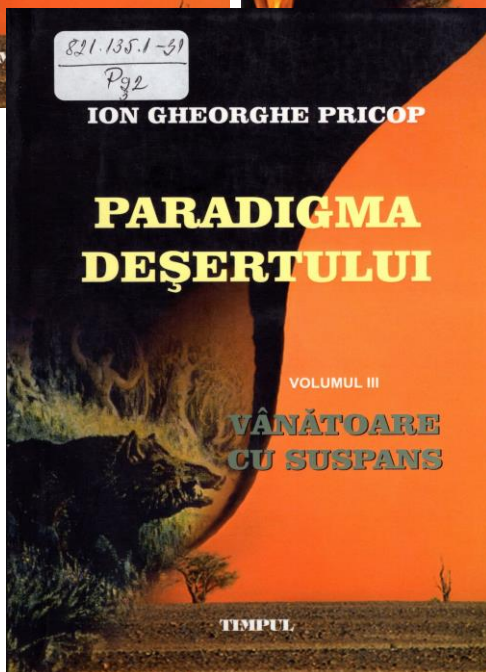
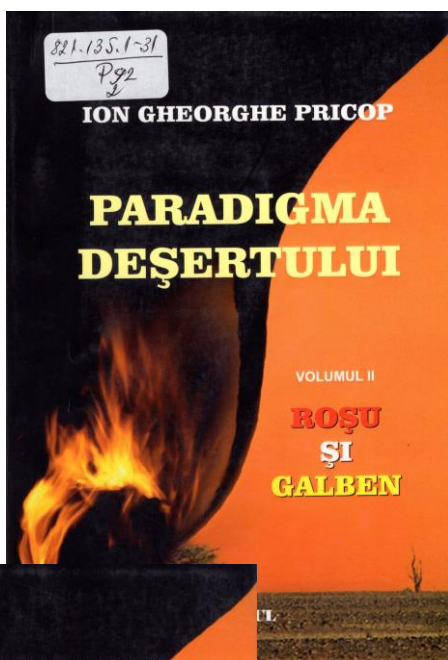
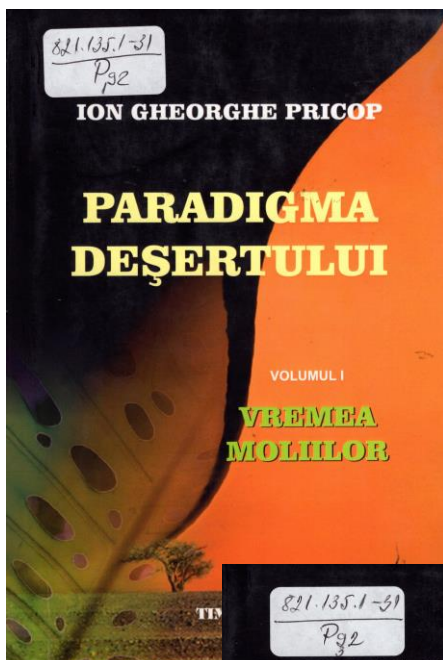
Ion Gheorghe Pricop, scriitor al satului românesc

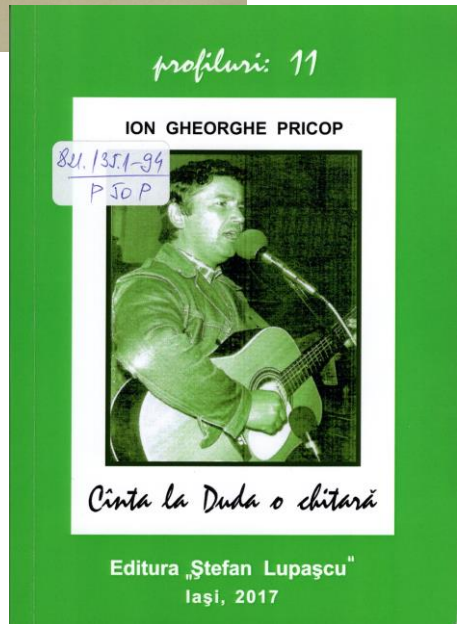
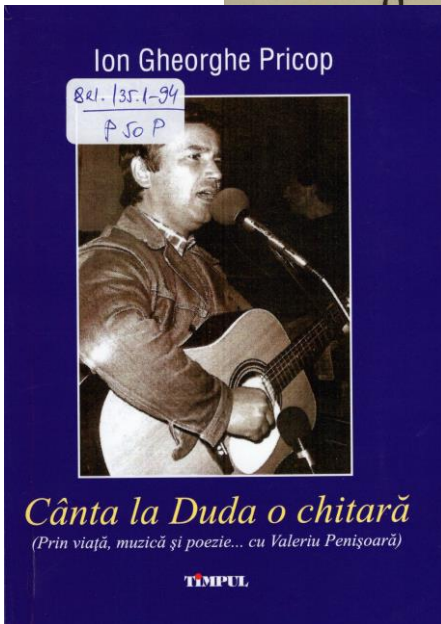
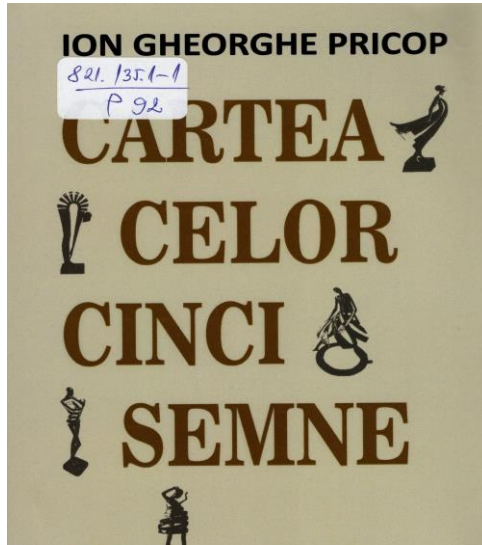
**DIN COLECȚIILE BIBLIOTECHII JUDEȚENE
„NICOLAE MILESCU SPĂATARUL” VASLUI**

Ion Gheorghe Pricop, scriitor al satului românesc

Bibliografie:

- ◆ *Novaci și Duda: pagini de istorie*, Adrian Butnaru. Iași, Editura PIM, 2007;
- ◆ *Ion Gheorghe Pricop – 70*, ediție îngrijită de Lina Codreanu și Livia Andrei. Bârlad, Sfera, 2014;
- ◆ *Cânta la Duda o chitară (prin viață, muzică și poezie... cu Valeriu Penișoară)*, Ion Gheorghe Pricop. Iași, Editura „Ștefan Lupașcu”, 2017;
- ◆ „Liter-Club”, revistă de cultură, anul IV, nr. 1(13), ian.-mart. 2019;
- ◆ *Scriitori vasluieni*, Theodor Codreanu. București, Editura Tritonic, 2019.
- ◆ *Școala literară de la Huși*, Petru Ioan. Iași, Editura „Ștefan Lupașcu”, 2019;
- ◆ *Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului: Marin – Mâcnea – Dima – Pricop – Tudosie: Un cvintet de mare și aleasă valoare social-culturală: 1970-2020*, Dumitru V. Marin. Iași, Editura PIM, 2020.

CUPRINS

Argument.....	3
Repere biografice.....	5
Activitate literară și publicistică.....	23
Prietenii literare, scriitori de valoare.....	31
Referințe critice.....	60
Aprecieri critice.....	67
In Memoriam.....	74
Versuri dedicate scriitorului Ion Gh. Pricop.....	85
Din colecțiile Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui.....	95